

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Nr. 2041

DE KELDER DES DOODS

NEDERLAND: 35 Ct
BELGIE: 5 Fr
verschijnt om de 14 dagen

NIEUWE SERIE

De kelder des doods

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK I

EEN GESPREK OVER EEN GEWICHTIG ONDERWERP

Lewis Mushgrave was zoëven met zijn fraaie, pas gekochte tweezitter komen aanrijden, over een afstand van omstreeks vijftien mijlen, van zijn prachtige jonggezellenwoning in het Westen van Londen.

Hij stond nu in het modern gemeubelde, particuliere bureau in zijn effectenkantoor, niet ver van Black Friars Bridge.

Hij was door het bureau van de klerken gegaan, zes in getal, die zich dadelijk ijverig over hun werk bogen, zodra zij zijn zware stap maar hoorden en de pennen over het papier lieten vliegen, of de schrijfmachines lieten ratelen.

Geen woord werd vernomen, ja zelfs geen zucht, geen ademhaling, toen hij dwars het vertrek overstak, om zijn eigen werkkamer binnen te treden, na enkele woorden te hebben gewisseld met de kassier, een klein, kaalhoofdige mannetje, met een ouderwetse lorgnet op de dunne neus en die er uitzag alsof hij van kindsbeen nooit iets anders had gedaan dan in een bedompt kantoor zitten en cijfers optellen of aftrekken, naar gelang van omstandigheden.

Hij telde op als de zaken goed gingen en hij trok ze af, wanneer het tegenovergestelde het geval was.

Nu, voor dat laatste bestond op het effectenkantoor van de heer Lewis Mushgrave voorlopig niet veel vrees! De zaken schenen uitstekend te gaan, dat vond Mushgrave zelf ook.

Nadat hij zijn overjas had uitgetrokken en had weggehangen in een der muurkasten, breed en diep als een kamer, sloot hij er langzaam de deur van, kwam even langzaam naar zijn schrijfbureau en deed, met dezelfde afgemeten gebaren en een glimlach om de lippen het kistje fijne havanna's open, om er een verse sigaar uit te nemen, ofschoon hij de eerste van die dag nauwelijks tot de helft had opgerookt.

Hij knipte er zorgvuldig de punt af, blies de kostbare sigaar door en hield er het vlammetje van een gouden aansteker bij.

En intussen gingen zijn blikken langzaam langs de wanden en zijn glimlach werd breder.

Ja, mijnheer Mushgrave had reden tot glimlachen! Als weelde en rijkdom de mens gelukkig kunnen maken, dan was hij het!

En dit bureau, deze veel te grote werkkamer getuigde van grote weelde, overvloedige rijkdom, met haar dik, Perzisch kleed op de parketvloer, haar diepe leunstoelen die bijna bedden waren, van dik varkensleer, haar kostbare gravures aan de met goudleer bespannen wanden, boven de lambrizeringen van Slavonisch eikenhout en haar monumentaal schrijfbureau, tussen de twee zeer hoge en brede ramen geplaatst.

In de machtige schoorsteen stond een grote haard van wapenblank ijzer, daarnaast een geweldig grote vloerlamp, en daaromheen weer grote stoelen, breed als rustbanken, zodat het de

schijn wekte, alsof die kamer eerder geschikt was om er te luieren, dan om er te werken.

Maar Lewis Mushgrave deed wel wat anders dan luieren! Hij werkte zeer hard en daarom ging het hem zo goed.

Hij wreef zich even in de dikke handen, blank en goed onderhouden, verschoof de zware zegelring aan zijn rechter ringvinger, floot een paar wijsjes van een der jongste operettes en toonde zich in de beste van alle stemmingen. Mushgrave was op dit tijdstip van zijn leven vier en vijftig jaar en ofschoon hij sterk kaalhoofdig begon te worden, zag hij er door zijn verzorgd uiterlijk vrij wat jonger uit. Het was echter duidelijk, dat hij zijn haar en het kort geknipte snorretje onder zijn vlezige, krachtige neus verfdde.

Hij was bijna zes voet, breed gebouwd en het was aan hem te zien, dat hij nog steeds aan sport deed, om zo lenig mogelijk te blijven. Zijn donkere ogen hadden nog hun heldere glans van zijn jeugd bewaard — maar zij konden bijzonder boos kijken, die ogen, dat wist zijn personeel van hoog tot laag.

Hij was gekleed in een elegant, grijs wandelcostuum, dat zijn flinke gestalte nog beter deed uitkomen.

Klaarblijkelijk liet hij zich geregeld manicureren, wat te zien was aan de vorm en de glans van zijn nagels.

Met het lezen scheen het echter niet zo goed meer te vloten, want hij moest zich van een lorgnet bedienen, gevat in een montuur van echt schildpad, toen hij, eindelijk voldaan, achter zijn schrijfbureau plaats nam en een krant begon in te kijken. En nog altijd glimlachte hij.

Het was een bijzonder mooie dag: de koersen stegen, alles ging naar wens, hij gevoelde zich volkomen gezond, zijn paarden brachten hem veel geld in — hij voelde zich zeer opgewekt en gelukkig, Lewis Mushgrave.

Hij kon daar ongeveer tien minuten zo gezeten hebben, vluchtig de brieven inziende, die hij in een stapeltje naast de vloei legger had gevonden en dikke rookwolken uitblazend, toen een van de klerken binnentrad, bescheiden, bijna op zijn tenen lopend en hem een bezoeker aankondigde.

Mijnheer Mushgrave wist toen nog volstrekt niet, dat die ondervoede jongen met zijn bleek smal gezicht en zijn waterige ogen, zijn goedkoop confectiepakje en zijn gelapte schoenen, hem zijn noodlot kwam aankondigen.

Hij vroeg kortaf, zonder van zijn dagblad op te zien:

— Zijn naam? Wat komt hij doen?

— Dat wilde hij zelf alleen aan u zeggen, mijnheer! antwoordde de klerk.

Mushgrave haalde ongeduldig de schouders op en hernam:

— Hij zal toch wel gezegd hebben hoe hij heet? Gaf hij geen kaartje? Wat is dat voor een uur om bezoeken te komen afleggen. Kan hij het niet af met de kassier?

— Dat vroeg ik hem ook, mijnheer en hij zei, dat hij persoonlijk met u moest spreken. Hij had geen kaartje, hij wilde ook zijn naam niet noemen, want die was zonder belang, zei hij, maar ik moest u maar zeggen, dat hij namens Lake Macdonald kwam — die kende u heel goed, zoals hij zei.

De klerk zag met verbazing en schrik, dat die zeer eenvoudige woorden een vreselijke indruk op zijn patroon schenen te maken.

Mushgrave werd bleek als een dode en met grote, starre ogen staarde hij de klerk aan, terwijl hij de krant in zijn grote, witte handen verfrommelde.

Het bleef even stil in de grote kamer en toen hakkelde de klerk, bedeesd en verwonderd:

— Zal ik hem wegsturen, mijnheer — als hij soms lastig is?

Hij kreeg geen antwoord. Mushgrave staarde hem nog altijd aan, zodat de jongen er bang en verlegen onder werd. Eindelijk vroeg Mushgrave toonloos:

— Hoe zag die heer er uit?

— Niet erg als een heer, mijnheer! Zijn goed leek me nogal versleten. Hij draagt een heel lange, grijze baard. Een man van een jaar of zestig, zou ik zo zeggen.

Mushgrave scheen zich tot het uiterste in te spannen, om weer zijn gewone kalmte en zijn ijzeren zelfdiscipline te herkrijgen, die hem gebracht hadden, waar hij nu stond. En hij slaagde er in. Het bloed stroomde weer naar zijn gelaat terug, zijn ogen herkregen hun gewone, harde uitdrukking en hij zei koeltjes, uit de hoogte:

— Vraag die heer om binnen te komen. Wij zullen wel zien wat hij heeft.

Even zacht en verlegen als hij gekomen was, ging de knaap weer heen en de deur was nauwelijks dicht, of Mushgrave trok een lade van zijn schrijftafel open, nam daar een vrij grote browning uit, trok de veiligheidspal los en legde het wapen toen weer op zijn plaats, waarop hij de lade half sloot.

Zijn brede kaken waren nu vast opeengeklemd zijn ogen waren half dicht geknepen en een diepe rimpel liep dwars over zijn voorhoofd.

Hij leunde achterover in zijn stoel, die tussen de twee ramen geplaatst was, zodat hij met zijn rug tegen het licht zat en wachtte, met de handen in de zakken en zijn sigaar in een van zijn mondhoeken.

De deur ging weer open en een man trad langzaam binnen, sloot behoedzaam de deur weer achter zich en kwam zonder overhaasting op de schrijftafel toelopen, zonder zijn hoed af

te nemen en met zijn duimen in de armsgaten van zijn vest.

De klerk moest zich vergist hebben in de ouderdom van de man, want hij was zeker dichter bij de vijftig dan bij de zestig, ook al begon zijn lange baard sterk te grijzen en al was zijn gelaat bleek — van die ziekelijke bleekheid, die het gevolg is van een langdurig verblijf in een gevangenis.

Hij had zeer scherpe, doordringende, grijze ogen. Hij was vrij lang, maar mager en blijkbaar lang niet gezond.

Hij was al over de helft van de kamer, toen hij pas begon te spreken en met een diepe keelstem afgemeten zei:

— Goede morgen, Lewis Mushgrave. Herken je mij niet?

Mushgrave had de bezoeker met enige verbazing aangezien, maar op het horen van de stem, zei hij onzeker:

— Neen, mijnheer. Ik geloof niet, dat ik u ooit vroeger gezien heb.

— Laat dat geloof dan maar varen, Mushgrave, want het is een dwaalleer. Je kent me heel goed. Begreep je dan niet wie ik moest zijn, toen die arme drommel van een slecht betaalde klerk je de naam noemde van Lake Macdonald? Denk je mijn baard eens weg en trek me inplaats van deze goedkope en versleten kleren een wambuis van groen fluweel, een rijbroek en hoge kaplaarzen aan, vanwege die stinkende, gevaarlijke giftige slangetjes!

Mushgrave was langzaam naar voren gekomen met zijn zwaar bovenlichaam, totdat hij met de ellebogen op het tafelblad steunde en weer werd zijn gelaat bleek, kregen zijn ogen die wilde uitdrukking, toen hij zacht en op hese toon sprak:

— Komen de doden dan uit hun graf? Ben je het dus werkelijk, Bernard Braine?

— Ja, Lewis, ik ben het en ik neem het je volstrekt niet kwalijk, dat je mij met die baard niet dadelijk herkende. Laten wij niet vergeten, dat het geval al achttien jaren geleden is. Onthoud die tijdsduur, want die is van belang bij hegeen ik je nog verder te zeggen heb!

— Wat kun je me te zeggen hebben? Waarom kom je me lastig vallen? Wat doe je hier? Hoe kom je op vrije voeten? Ontvlucht zeker?

— Niet ontvlucht, Mushgrave. Neen, laat die hoop maar varen! Je kunt me niet opnieuw laten oppakken, beste man! Je neemt me zeker niet kwalijk, dat ik er even bij ga zitten. Ik ben niet meer, die ik placht te zijn, zie je.

En zonder de toestemming af te wachten, nam hij plaats in een van de gemakkelijke stoelen, die vlak bij het schrijfbureau stonden, trok het kistje sigaren naar zich toe, nam er kalm een sigaar uit en hij had die reeds aangestoken en

met een zucht van welbehagen een rookwolk uitgeblazen, vóór Mushgrave nogmaals vroeg, kortaf en scherp:

— Hoe kom je vrij?

— Ze hebben mij vijf jaren present gegeven! Zie je, ik gedroeg mij zo voortreffelijk, ik toonde zoveel oprecht berouw — haha! — dat de directeur van de gevangenis in Albany er door geroerd werd en bij het Ministerie van Justitie voor mij pleitte. Zie je, ik had een taak te verrichten, die ik tot iedere prijs, vóórdat ik zou sterven, tot een goed einde wilde brengen. Ik had nog een kleinigheid met je te vereffenen, Mijnheer Lewis Mushgrave. Van mijn uitgaanskas heb ik juist de reis naar Engeland kunnen betalen, — en hier ben ik nu!

Mushgrave had blijkbaar zijn kalmte herwonnen. Hij liet een schamper lachje horen en zei:

— Ik ben erg vereerd door je bezoek. Je komt me zeker geld vragen? Ik zal je met honderd pond helpen, omdat we vroeger vrienden zijn geweest, Bernard en daarmee uit. En je zult me een genoeg doen, als je mij voortaan schraapt van de lijst van je intimi.

Braine leunde op zijn gemak achterover in zijn stoel, genietend van zijn sigaar en keek de ander met zijn grijze ogen een beetje spottend aan, terwijl hij met zijn knokkels op het tafelblad trommelde. Daarop schudde hij langzaam het hoofd en zei rustig:

— Honderd pond? Neen, mijn jongen, met die aalmoes neem ik geen genoeg! Komaan, ik zal maar met de deur in huis vallen — ik kom hier om je te vragen, mij tot je compagnon te maken.

Mushgrave keek hem een ogenblik verstomd aan en zei toen even bedaard, zijn brede schouders ophalend:

— Je bent gek. Waarom zou ik zoiets krankzinnigs doen?

Je zou het doen, Mushgrave, omdat je wel zou moeten! antwoordde Braine, ditmaal zonder hem aan te zien. Je kunt niet anders, vriend. Het is me bekend, dat je niet alleen gevaarlijk speculeert, maar ook wel eens zaken drijft, die je zeker in aanraking zouden brengen met de justitie, als je niet zulk een slimme duivel waart. Je studie in de rechten heeft je daarbij een zekere voorsprong gegeven op anderen, die niet zo slim zijn en vroeg of laat met een poot in de klem blijven zitten. Maar dat is voor mij volstrekt geen bezwaar, laat ik je daaromtrent geruststellen. De aard van je broodwinning is me volkomen onverschillig, mits ik er mijn aandeel in heb — en een flink aandeel ook! We zouden kunnen zeggen: de helft!

— Nogmaals, Braine, je moet stapelgek zijn! Maak het verder kort, want mijn tijd is beperkt

en ik heb betere dingen te doen dan naar je onzin te luisteren!

— Nog altijd even kort aangeboden, als vroeger! grinnikte Braine. Maar je zult wel veranderen. Je moet ook niet denken, dat je mij voortdurend hier over de vloer zult hebben, want ik denk er niet aan, om mijn gezelschap aan je op te dringen. Iedere dag een kijkje in je boeken, iedere avond een kleine afrekening en dat zal mijn deel in het compagnonschap zijn!

Mushgrave was opgestaan. Hij was vuurrood geworden en zijn gelaat was vertrokken van haat en woede.

Hij kwam naast het bureau staan, boog zich naar de bezoeker toe en siste op schorre toon:

— Nu is 't genoeg. Maak nu dat je weg komt, schooier! Hoe durfde je eigenlijk hier komen? Met welk recht stel je mij die bespottelijke eis?

— Met een even oud recht, Mushgrave, dat nog altijd zijn waarde behoudt — het recht van de sterkste!

— De sterkste? Ha ha! — wat zou je mij kunnen doen?

Ik ben vrijgesproken — jij bent de gevangenis ingedraaid! Ik kon de rechtzaal met opgeheven hoofd verlaten, jij ging geboeid tussen twee agenten weg en nog diezelfde avond werd je naar Albany getransporteerd.

Het smalle gezicht van Braine vertrok zich krampachtig en zijn grijze ogen schoten vonken. In zijn stem klonk minachtende haat, toen hij zei:

— En dat kom ik je juist betaald zetten, schofft! Zeker, jij liep vrij en ik mocht het gelag betalen voor die zaak aan de oevers van het Macdonald-Meer, op de grens van de Australische woestijn, waaraan jij evengoed schuldig was als ik — ja, eigenlijk nog meer, want jij bedacht het plan om de rijke veeboer Joseph Murdock te vermoorden! Samen hebben wij die avond in hinderlaag gelegen, samen sloegen wij hem neer, samen deelden wij de buit. Maar jij wist je te bergen en mij pakten ze. Jij vond de tijd, om je geld te verstoppen, ik niet. Ik had bloed op mijn kleren — jij had de jouwe al kunnen verbranden. Ik beschuldigde je...

— Dat was een gemene streek!

— Noem het voor mijn part zo. Maar ik zag niet in, waarom ik alleen voor dat zaakje moest opdraaien! Maar jij bleef loochenen, dat je ooit iets met mij uitstaande had gehad, dat je met mij het plan had beraamd, dat je die avond aan het Macdonald-Meer was geweest. En ik moet zeggen, dat je voor heel veel geld 'n uitstekend alibi wist te krijgen. Je hebt een paar arme drommels van bosnegers meened laten doen. Om kort te gaan...

— Er was geen bewijs! voltooide Mushgrave grijnslachend de zin.

— Juist — er was geen bewijs! herhaalde Braine langzaam en zijn scherpe, grijze ogen keken de ander strak aan. Er was nu weer een vage glimlach om zijn dunne lippen verschenen.

Hij deed weer een trekje aan zijn sigaar en hernam:

— Er bestond een brief, die je mij geschreven had en waarop ik je had kunnen laten hangen. Ik had die brief als een kostbaar bezit bewaard — maar toen het er op aankwam, om hem aan mijn advocaat voor te leggen, bleek hij onvindbaar te zijn. Hij was uit mijn bungalow op raadselachtige wijze verdwenen. Natuurlijk vermoedde ik aanstonds, dat jij dat bezwarende stuk had laten stelen, of het zelf, terwijl ik in voorarrest zat, was komen weghalen. Dat was een vergissing, Mushgrave...

Mushgrave, stijf als een automaat, deed bijna werktuigelijk een stap op Braine toe en vroeg schor:

— Wat bedoel je daarmee — een vergissing?

— Jij hebt die brief volstrekt niet gestolen. In dat opzicht ben je absoluut onschuldig. Je hebt het waarschijnlijk wel geprobeerd, maar je hebt hem niet kunnen vinden. En dat is niets verwonderlijk. Want toen ik mij, na mijn invrijheidstelling, naar dat oude, houten huisje terugbegaf — wat denk je wel dat ik toen vond, tussen een reet van twee vloerplanken? Ik kan het antwoord op je bleke tronie wel lezen — ik vond de brief, mijn beste, mijn waarde Mushgrave! Apropos, hoe denk je nou over dat compagnonschap?

HOOFDSTUK II

RAFFLES TREEDT OP

Lewis Mushgrave, daaromtrent was zijn gehele personeel het eens, deed wel eens wonderlijke dingen, heel onverwacht, maar die benoeming van een compagnon was toch wel iets heel merkwaardigs, waarop niemand ook maar één ogenblik had kunnen rekenen.

Dezelfde klerk, die de bezoeker zonder naam die morgen had binnen gelaten, sjofel gekleed en met een baard van twee handen lang, zag hem diezelfde middag terugkeren in een duur confectiepak, met slobkousen aan, fijn geschoeid, het haar keurig gekapt en de warrige baard verkleind tot een elegant puntbaardje, waaraan de pomade niet gespaard was.

Hij herkende hem zelf volstrekt niet en wilde het eerst in het geheel niet geloven, toen de bezoeker glimlachend verklaarde, dat hij voortaan de zaken met mijnheer Mushgrave samen zou drijven en dus in zekere zin zijn patroon was geworden.

Een kwartier na zijn tweede komst hoorde het verwonderde personeel in de werkkamer van de chef het rinkelen van de sleutels op de deur van de kleine brandkast, daarop het toeslaan van de zware deur en vijf minuten later kwam mijnheer Braine weer te voorschijn met dezelfde glimlach en nog doende, om een vrij dik pak bankbiljetten in een splinter nieuwe portefeuille te persen.

Hij had een van de dure sigaren van de „Baas“ tussen de lippen, waarvan deze er anders nooit een wegschonk en liep, zachtjes fluitend, met een fijne wandelstok zwaaiend, door het grote werkvertrek naar de deur, en verdween.

Men zag hem de volgende dag tegen een uur of elf in de ochtend terug. Hij bleef tien minuten en kwam weer pas terug tegen de tijd, waarop het effectenkantoor placht te sluiten, om vervolgens met mijnheer Mushgrave te vertrekken, die in een alles behalve opgewekt humeur scheen te zijn.

Op de derde dag kwam de zonderlinge compagnon pas tegen het sluitingsuur en nu vertrok hij weer alleen, fluitend en met zijn rotting zwaaiend, met een bloem in het knoopsgat en een van de beroemde sigaren in zijn mond.

Mijnheer Mushgrave gedroeg zich tegenover zijn personeel gewoonlijk niet al te vriendelijk,

en de meeste klerken vreesden hem, maar in deze dagen durfde bijna niemand hem onder de ogen komen.

Er lag een uitdrukking op zijn gelaat, die zij er nog nooit op gezien hadden en die hun angst aanjoeg. Reeds had een jeugdige typiste op staande voet haar ontslag genomen, na verklaard te hebben, niet langer te willen werken voor een man, „die er uitzag alsof hij een moord beraamde.“

Er was er maar één, die zich van het uiterlijk en de manieren van Mushgrave niets scheen aan te trekken en dat was de kleine, magere kassier Prentice Madison.

Dat was zeker vreemd, want hij was maar een kleine, schrale man en zat het dichtst bij het vuur, zoals men dat noemt. Maar hij bleef kalm zijn plicht doen, steeds in zijn eigen hoekje, altijd met zijn neus boven de cijfers en zonder zich te bemoeien met de fluisterend vertelde grappen en de ware of verdichte avontuurtjes van de heren klerken.

Intussen zat er spanning in de lucht, en iedereen verwachtte een uitharsting, ofschoon niemand van het personeel ook maar het flauwste besef had van de werkelijke toestand.

Het werd buitengewoon vreemd gevonden, dat „De Baas“ als medewerker een vreemde snoeshaan had gekozen, die nooit werkte en men zocht natuurlijk wel naar het motief, maar begreep er niet het ware van.

Prentice Madison liet er zich in het geheel niet over uit. Hij zei, dat de zaak hem niet aanging en dat de patroon moest doen, wat hij zelf verkoos. Hij behoefde geen salaris aan de compagnon uit te keren, want dat ging uit de particuliere kas van Mushgrave en de zaak raakte hem dus volstrekt niet.

Het was op de vierde dag na de plotselinge verschijning van Bernard Braine en omstreeks half drie in de middag, toen de slungelige klerk weder de werkkamer van Mushgrave binnentrad, om een bezoeker aan te kondigen. Maar nu deed hij het blijkbaar met heel wat meer zelfvertrouwen.

Hij had een kaartje in de hand, fijn geglaceerd, waarop te lezen stond „Arthur Chalmond, Zaakwaarnemer.“

Terwijl hij dit Mushgrave toestak, die met

een somber gelaat roerloos achter zijn schrijfbureau zat, zei hij:

— Deze heer moet u dringend spreken, mijnheer. Hij ziet er keurig uit. Een oude, deftige heer. Hij zegt, dat het een zaak van groot belang betreft.

— Voor hem of voor mij? vroeg Mushgrave, grimmig. En wat zijn het voor zaken, die hij waarneemt? Nu, laat hem maar binnen komen. Ik heb nog een kwartier, voor ik heenga. En vóór ik het vergeet, als die — als mijn compagnon mocht komen, dan zeg je maar, dat ik voor één zakenreis weg ben en vandaag niet meer terug kom.

— Zeker, mijnheer! Ik zal het zeggen, mijnheer, verklaarde de klerk, tamelijk verbaasd, maar zich wel wachtend, om dit te laten blijken.

Een ogenblik daarna liet hij een heer van een jaar of zestig binnen, met wit, krullend haar, een monocle in het oog, zeer goed gekleed, maar zonder fatterigheid en met een wandelstok met gouden knop bij zich.

Hij droeg ouderwetse bakkebaardjes, zoals men ze bijna nergens meer aantreft en een lange knevel. Zodra hij binnen was, zette hij zijn glanzende hoge hoed op een kleine tafel, legde daar zijn wandelstok naast, begon kalm zijn handschoenen uit te trekken en keek intussen, vriendelijk glimlachend, naar Mushgrave, die uit zijn stoel was opgestaan en nu verwonderd en ongeduldig toekeek bij die langdurige toebe-reidselen.

Eindelijk vroeg hij, niet zeer beleefd:

— Waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer? Mijn tijd is beperkt!

De bezoeker had zijn handschoenen nu uit, rolde ze ineen, stak ze in de achterzak van zijn jacquet en zei toen pas, vriendelijk en steeds glimlachend:

— Ik kom u helpen, mijnheer Mushgrave en ik kom u goede raad geven, als u het mij wilt toestaan.

Mushgrave ging langzaam weer zitten, maakte half werktuigelijk een uitnodigend gebaar naar de stoel bij zijn bureau — hetzelfde meubel, waarin die onbeschaamde, gevaarlijke schurk van een Braine was neergevallen en zei langzaam en niet zonder verwondering:

— Ik moet u zeggen, mijnheer, dat ik u niet goed begrijp. In welk opzicht gelooft u mij te kunnen helpen? U is immers zaakwaarnemer? Ik ben mij volstrekt niet bewust, dat ik enige hulp van node heb, van wie dan ook!

De deftige bezoeker hief met een afwerend gebaar de rechter hand op, die blank was en krachtig gevormd en zei op beminnelijke toon:

— Dat kan men nooit met zoveel zekerheid zeggen, mijnheer Mushgrave. Apropos, men kan ons toch hiernaast niet horen, als wij zo praten?

— Onmogelijk, mijnheer! antwoordde Mushgrave, nu niet langer alleen verbaasd, maar ook een weinig ongerust. Hij hield niet van mensen, die zolang achterelkaar glimlachen. Een lange beurservaring had hem hen, die glimlachen, leren wantrouwen.

— De zaak is, ziet u, dat het beter zou zijn, als niemand anders dan wij beiden te weten komen, wat wij hier bespreken gaan.

— Ik verzoek u, kort te zijn, mijnheer en ik verzeker u nogmaals, dat er nog nooit een woord in dit vertrek gesproken, door de dikke muren heen vernomen is!

De grijze ogen van de bezoeker vlogen met een snelle, onderzoekende scherpe blik over het brede, in de laatste dagen zo veranderde gelaat van Mushgrave en ook zijn stem klonk scherp, toen hij zei:

— Zijt gij daar wel zo volkomen zeker van, mijnheer Mushgrave. Soms vergist men zich daar wel eens in. Maar dat is van ondergeschikt belang. Mijn kaartje vermeldt, dat ik zaakwaarnemer ben. Bedenk wel, mijn waarde heer, dat er dan ook geen enkele zaak is, of ik neem ze met liefde waar — tegen een behoorlijke betaling, zoals u wel begrijpen zult.

Koeltjes zei Mushgrave, na een welsprekende blik op zijn horloge te hebben geworpen.

— Ik zeg u nog eens, mijnheer, dat ik mij volstrekt niet kan voorstellen, in enig opzicht hulp te behoeven. En indien dat zo ware, zou ik mijn raadgevers zelf wel kunnen kiezen.

— Misschien toch wel niet! zei Arthur Chalmond kalm. Er kunnen zich gevallen voordoen, waarin bijstand hoognodig is, zonder dat men het beseft en men dus ook niet in staat is een raadgever te kiezen. Wat ik zeggen wil — is die brandkast nieuw, die daar staat? Een goed meubel, zou ik zeggen, maar gij doet onverstandig, de deur niet te sluiten, als u een bezoeker ontvangt, die u volkomen onbekend is.

Mushgrave had snel naar de kleine brandkast gekeken, die op een zwaar blok van eikenhout stond, op een paar meters afstand van zijn schrijftafel en toen zei hij:

— Het is anders mijn gewoonte niet. Ik ben in de laatste dagen niet meer mijzelf. . . .

— Ja, ja, sedert het bezoek van mijnheer Braine! voltooide de bezoeker, met zijn vriendelijkste glimlach, de zin. Onaangenaam man, mijnheer Braine. Lastig en indringerig.

De woorden leken zeer eenvoudig, maar ze hadden een machtige invloed op Lewis Mushgrave. Zijn gelaat vertrok zenuwachtig en kreeg een asvale kleur.

Hij trok een stoel dicht bij die, waarin Chalmond zat en zei hees, kortaf:

— Kom terzake, mijnheer. Zeg mij wat u wilt!

en wat de bedoeling is van uw woorden. Wat weet u van Braine?

— Niet veel — en toch heel wat! Zo ken ik, bij voorbeeld, ook uw gemeenschappelijke vriend — Joseph Murdock, de ranchhouder. Dat wil natuurlijk zeggen, van horen zeggen, want de arme man is dood. Hij werd vermoord aan de oevers van het Macdonald-Meer in het hartje van Australië, voorbij de grens van de door de blanken bewoonde wereld. En u weet wie de dader is en u kent de medeplichtige — tenminste voor zover de mens zichzelf ooit leert kennen.

Het bleef geruime tijd stil na deze woorden.

Naar het scheen was Mushgrave weer volkomen kalm geworden.

Hij trok langzaam aan zijn sigaar en vroeg tenslotte:

— En mag men weten, waaruit u die wijsheid hebt geput?

Chalmond knikte langzaam in de richting van de brede schoorsteen en antwoordde laconiek:

— Daaruit, mijnheer Mushgrave.

— Wilt u zeggen, dat u in de schoorsteen gezeten hebt, die dag?

— Wel foei! Natuurlijk niet! Zie ik er uit als een schoorsteenveger? Een simpele microfoon, mijn waarde heer, die mij al menigmaal diensten heeft bewezen! Ik was zelfs niet in dit huis, maar op de zolder hiernaast! De draad liep over het dak. Och, maar waarom zou ik u vervelen met die technische bijzonderheden. U zult daar volstrekt geen belang in stellen. De hoofdzaak is, dat ik het gesprek van A tot Z heb kunnen volgen!

Weer bleef het even stil, en Mushgrave pogde de zonderlinge bezoeker als met zijn ogen te doorboren, alsof hij hem op die wijze zijn diepste geheimen wilde ontrukken.

Tenslotte vroeg hij sarcastisch:

— En is het onbescheiden om te vragen, waarom u juist die dag wilde afluisteren, wat hier besproken werd?

— O, het was louter toeval, dat verzeker ik u! Maar ik hoopte op die manier iets naders te vernemen omtrent — sommige van uw praktijken, mijnheer Mushgrave. Enige daarvan verdragen slechts met moeite het daglicht en ik was er bijzonder op gesteld, nauwkeurig hun aard en wezen te leren kennen.

— En met welk doel, mijnheer, wildet gij leren kennen wat gij mijn praktijken gelieft te noemen?

— Wel, natuurlijk om er mijn voordeel mee te doen.

— Vindt u de titel „Zaakwaarnemer“ dan eigenlijk wel de juiste, om die toe te passen op uw beroep? vroeg Mushgrave met bijtende ironie.

— Och, waarom niet — als men het begrip

een beetje ruim opvat? luidde het glimlachend gegeven antwoord van mijnheer Chalmond. Het gerucht gaat, dat u bijzonder veel geld verdient en dat menigmaal op een wijze, die critiek zou kunnen uitlokken, in de eerste plaats van uw slachtoffers, menigmaal mensen, die niet veel te missen hebben en in de tweede plaats van de justitie. Laten wij niet al te veel tijd vermorsen, mijnheer Mushgrave. Natuurlijk ben ik geen zaakwaarnemer, in de rechtskundige zin van het woord en Chalmond is ook niet mijn naam. Ik zal kort zijn. Een man van uw aard en uw verleden laat zich niet lang straffeloos ringeloren en in een hoek drijven door een vroegere medeplichtige. Ik spreek nog niet eens over het geldelijk verlies. Ik heb voornamelijk het oog op uw voortdurende angst. Wat doet zo'n man? Hij zint op middelen om zich weer vrij te maken. Dat doet u ook, mijnheer Mushgrave. Ik weet het en u kunt het ook niet ontkennen, dat u met moorddadige voornemens bezielde zijt jegens Braine. U laat zijn gangen nagaan. U weet sedert van morgen waar hij woont. O, ik weet zeer veel, mijnheer Mushgrave — ik weet bijna alles wat ik weten wil. En ik waarschuw u. Ga niet te ver, want dat zal ik niet dulden. Gij zijt een zeer gevaarlijk man, niet alleen voor Braine, wat van minder belang zou zijn, maar voor duizenden in ons land, die gij plukt en plundert. Hebt u mijn woorden goed begrepen? En is het goed tot u doorgedrongen, dat het mij maar een kort telefonisch gesprek met de politie behoeft te kosten, om u en ook Braine te laten arresteren?

— De zaak is verjaard! zei Mushgrave schor.

— U vergist u! zei de bezoeker op strenge toon. De moord is achttien jaren geleden gepleegd en volgens de Australische wetten verjaart hij pas na twintig jaren! Neen, laat die lade maar met rust, waarin uw browning ligt en gebruik uw verstand! U zoudt mij niet neerschieten, zo dom zult u niet zijn, maar mij misschien in bedwang willen houden en hier politie halen, om mij als afperser te laten arresteren! En dat zou nog een beetje dommer zijn! Want diezelfde agenten zouden op mijn verzoek ook u zelf meenemen.

De bezoeker was opgestaan, nam rustig hoed en wandelstok weer van het tafeltje, haalde zijn handschoenen te voorschijn en vestigde nogmaals zijn heldere, grijze ogen strak op het gelaat van Mushgrave.

Toen zei hij langzaam:

— John Raffles is ditmaal bij u geweest, Lewis Mushgrave. Hij is u een waarschuwing komen brengen en dat doet hij nimmer voor de tweede maal. En mijn waarschuwing is tweeledig. Houdt op met uw dieverijen, of ik zal er u voor straffen, zowaar ik geloof, dat gij een schurk zijt. Dan is er nog iets. Uw kassier, Prentice Madison, heeft

een dochter, Madeleine heet zij, een mooi, nog heel jong kind, dat u bezig bent aan uw zegewagen te spannen. De oude man weet nog niets. Maar ik weet het. Laat u dat voorlopig voldoende zijn. U begrijpt zeer goed wat ik bedoel. En nu zeg ik u vaarwel — en ik beloof u, dat ik mijn voornemen zal laten varen, u te straffen door u te bestelen, mits u mijn waarschuwingen niet in de wind slaat. Want doet u dat wel — dan zult u tot uw schade hemerken, hoever mijn macht reikt. En als u mijn raad wilt volgen, dan verlaat

u zo spoedig mogelijk Londen. In Canada en Zuid-Amerika is nog ruimte in overvloed!

Hij stond nu bij de deur, met de hand op de kruk en zei nog eens:

— John Raffles waarschuwt nooit meer dan éénmaal, Lewis Mushgrave!

En toen ging de deur open en dadelijk weer dicht en Mushgrave zat daar — misschien voor het eerst van zijn leven — als een geslagen hond en hij leek wel tien jaren ouder te zijn. Beladen met een schuld van bloed en wraakzucht.

HOOFDSTUK III

DE HINDERLAAG

Bernard Braine had onmiddellijk een fraaie jonggezellenwoning gehuurd in de buurt van Hammersmith, niet ver van Tower Bridge, in een deftige, brede, des nachts zo goed als geheel verlaten straat.

Hij had zijn flat door een vakman laten meubelen, en was zeer tevreden over diens werk.

In die dagen gevoelde Bernard Braine zich werkelijk een gelukkig mens, niet in de eerste plaats omdat hij nu een lui leventje kon leiden en geld in overvloed had, maar vooral omdat hij zich dat had kunnen veroveren, ten koste van een gehate medeplichtige, die hem verraden had, die hem in de steek had gelaten en die hij nu volkomen in zijn macht had en naar zijn pijpen kon laten dansen.

Hij had een kleine, dure auto en elegante kleren gekocht, een loge in de opera gehuurd en hij deed alles, wat een man van zijn karakter en in zijn omstandigheden doet, wanneer hij plotseling in het bezit van veel geld komt.

Die avond, vier dagen na het gesprek van Raffles in de werkkamer van de effectenmakelaar, was Bernard Braine tamelijk laat thuis gekomen, niet bepaald beschonken, maar toch alles behalve nuchter.

Bedienden hield hij er nog niet op na, ofschoon het zijn plan was, later een butler in dienst te nemen.

De nachtportier van het grote flatgebouw had dan ook de buitendeur voor hem geopend en met een toegeeflijk glimlachje aan zijn pet getikt — want de nieuwe huurder gaf goede fooien en men moest hem te vriend houden.

Hij bracht Braine zelf met de lift tot op de derde verdieping en toen ging de nieuwe bewoner, enigszins zwaaiend, door de flauw verlichte gang, ondertussen zoekend naar zijn sleutel.

Niet zonder moeite stak hij deze in het slot, trad de hal binnen, deed de deur weer achter zich dicht en draaide de schakelaar daarnaast om, telkens opnieuw een paar regels neurënd van een populair liedje, dat hij zoëven in een schouwburg gehoord had, waar met pracht en praal een nieuwe revue werd opgevoerd.

Hij opende de deur van de woonkamer en maakte ook daar licht.

En midden in zijn liedje, telkens herhaald, bleef hij steken.

Want naast de tafel, dicht bij de haard geschoven, zat een heer, die hij volstrekt niet kende, keurig gekleed, met wit haar, bakkebaarden en een monocle in het ene oog, die hem met een vriendelijke glimlach aanzag. En die nu dadelijk tegen hem begon te praten:

— U bent een beetje laat, mijnheer Braine, maar dat is heel begrijpelijk. Als men veel geld heeft, dan geeft men er ook graag veel van uit, vooral wanneer het gemakkelijk verdiend wordt.

De alcohol dampen trokken snel weg uit het beneveld brein van Bernard Braine.

Hij nam langzaam zijn hoge hoed af, die scheef op zijn hoofd stond en gromde, terwijl er een gevaarlijk licht in zijn ogen kwam:

— Wat is dat voor een grap? Wie bent u en wat moet u in mijn woning?

— Wie ik ben zal ik u misschien straks wel zeggen. Ik kwam in uw woning om er iets te zoeken, maar ik heb het tot mijn spijt niet kunnen vinden. U draagt het zeker altijd bij u?

— Wat bedoelt u? vroeg Braine op doffe toon, langzaam naderbij komend:

— De brief.

— Welke brief?

— De brief, die tussen de vloerreet gevallen was in de bungalow, dicht bij de oevers van het Macdonald-Meer.

Braine slaakte een soort gebrul en wilde zijn hand in zijn zak steken, maar reeds klonk de stem van de ander scherp en bevelend:

— Je handen uit je zakken, Braine, of mijn browning zal een woordje meespreken!

Braine keek als versuft naar de grote browning, die daar met wonderlijke snelheid eensklaps te voorschijn was gekomen en waarvan de loop op zijn hoofd was gericht, met dodelijke juistheid.

De bezoeker was opgestaan met een vlugheid, die men van zulk een oude man niet zou hebben verwacht en sneller dan de gedachte had hij het schietwapen uit de zak van Braine gehaald.

Toen ging hij bedaard weer zitten en zei:

— Nu kunnen wij praten. Heb je de brief bij je, Braine?

— Ik weet niet wat je bedoelt! antwoordde deze schor.

— Je weet het in tegendeel heel goed, hernam de bezoeker, ongeduldig de schouders ophalend. Dwing mij niet om hier m'n tijd te verbeuzelen. Ik heb al twee uren in je woning doorgebracht, om er naar te zoeken. Ik vond echter niets. De meubelen zijn nieuw en modern en hebben geen geheime bergplaatsen. Dit huis staat hier nog geen vijf jaren en heeft ze evenmin. De brief is voor jou van grote waarde, en ik heb dus zelfs je matras moeten open snijden, je hoofdkussen en de zitting van een leunstoel, die mij een beetje verdacht voorkwam. Ik heb volstrekt niets overgeslagen, ook niet je schrijfbureau en ik was juist klaar, toen ik de lift hoorde aankomen. Ik heb toen even het licht uitgedraaid en op je gewacht. Ik zou heel graag die brief in mijn bezit hebben.

— Wie ben je en wat wil je met die brief doen? vroeg Braine, vaal van woede.

— Nu dan — ik ben John Raffles en ik wil die brief hebben, omdat ik geloof, er zelf een beter gebruik van te kunnen maken dan jij. Jij slaat er alleen maar geld uit.

— Meer verlang ik ook niet! zei Braine, nijdig. Dat is juist, waaraan ik behoefte had! Ik heb van je gehoord, Raffles en van je sentimentele zucht om de mensen te verbeteren!

— Dan heb je verkeerd gehoord, man, hernam Raffles koeltjes. Ik ben niet zo dwaas te willen trachten de mens, als soort, te verbeteren, want ik weet wel dat dat onmogelijk is. Maar ik ben wel bij machte, om te straffen en te belonen! Deze brief heeft voor jou alleen maar geldswaarde — maar voor mij kan hij 'n krachtig wapen zijn, om 'n schurk te weerhouden — maar dat gaat je volstrekt niets aan. Ben je voornemens, mij die brief vrijwillig te geven, of zul je me dwingen om geweld te gebruiken?

Er schoot een blik van felle haat uit de ogen van de schurk, toen hij langzaam de hand naar zijn vest bracht, dit openknoopte, een binnenzakje eveneens ontknoopte en daaruit een stuk papier nam, dat hij met een gesmoorde vloek op tafel wierp.

Raffles wierp een haastige blik op de brief, stak hem bij zich en zei ernstig:

— Je hebt een vreselijke misdaad gepleegd, Braine, maar die heb je geboet. Het geld, dat je je medeplichtige al hebt afgezet dat mag je houden. En nu geef ik je de ernstige raad, te maken, dat je wegkomt. Er dreigt je gevaar.

— Hoe kan mij gevaar dreigen, nu jij de brief hebt? gromde Braine woedend.

— Dat weet Mushgrave nog niet! Hij begaat de grote onvoorzichtigheid, de waarschuwing, die ik hem gegeven heb, in de wind te slaan — en pas morgen kan ik hem doen weten, dat de brief in andere handen is overgegaan. Tot op dat uur is je leven geen cent waard. Ik zou je dus

raden niet uit te gaan, vóór je bericht van mij hebt ontvangen. Daarna kun je doen wat je wilt en je ergens anders laten ophangen.

Braine keek Raffles een ogenblik met sombere blik aan en zei toen:

— Je goede raad, neuswijze mijnheer, heeft niet veel waarde voor mij, als je mij tegelijker-tijd mijn scherpste wapen ontnemt!

— Zeg maar liever: je gifttanden! verbeterde Raffles, schouderophalend. Ik verzeker je, dat die brief in mijn handen heel wat meer zal kunnen uitwerken dan in die van jou. Overigens, ik herhaal nog eens, dat je mijnentwege alles kunt behouden wat je Mushgrave in die vier of vijf dagen hebt weten af te troggelen — een lang niet onaardig bedrag, welk feit hem natuurlijk niet gunstiger jegens jouw persoon gestemd heeft! Pak daarom zo snel mogelijk alles bij elkaar en verdwijnt, dat is werkelijk het beste. Met of zonder brief — je bent hier in Londen volkomen overbodig, Braine. In Amerika zullen ze niet zo letten op je verleden — maar hier des te meer, zodra ze weten wie je bent. En nu zal ik je niet verder lastig vallen en ik neem dus bij deze afscheid van je, in de hoop en de verwachting, dat ik je nooit weer zal terug zien, want het spijt mij dat ik het zeggen moet — maar ik stel er weinig prijs op, de kennismaking voort te zetten. Adieu, Braine en tracht een ander mens te worden. Verlaat je woning niet vóór morgen-middag twaalf uur, want eerder kan ik Mushgrave onmogelijk bereiken of hem doen weten, dat de fatale brief van eigenaar veranderd is.

Raffles was onder het spreken naar de deur gegaan en Braine keek hem met een duistere blik na; een ogenblik scheen hij de lust te gevoelen, zich op de rover te werpen van dat kostbare vodje papier, dat hem zijn gehele leven in rijkdom had kunnen doen baden.

Maar hij was ongewapend en hij begreep wel, dat hij het werk met zijn handen niet zou af kunnen.

En zo zag hij dan de dief van zijn weelderig en lui leventje rustig heengaan en hij liet hem vertrekken en hij dacht er zelfs niet aan, een raam te openen en de politie door luid schreeuwen te waarschuwen, dat er kostelijk wild onder het bereik van hun hand was, als het ware voor het grijpen. Want dan zou hij eveneens alle hoop moeten laten varen op een prettig leventje, gedurende een paar jaren, met hetgeen hij in die weinige dagen had weten bijeen te garen. Raffles zou natuurlijk dadelijk zeggen wie hij was en hij zou weer de gevangenis inwandelen wegens afpersing. In het beste geval zou men hem alles weer afnemen.

Intussen liep Raffles snel en heel zacht de trappen af, bereikte de voordeur, zonder dat de nachtportier die in zijn glazen huisje zat te dom-

melen, er iets van hoorde, opende ze, en stond weer op straat.

Hij kon nauwelijks dertig passen hebben gedaan, in de richting van de zijstraat, waar zijn auto wachtte, of uit een grote, donkere portiek traden plotseling vijf of zes mannen te voorschijn, die zich op hem wierpen en waarvan er een hem met een soort korte knuppel een slag op het hoofd gaf, die hem deed duizelen.

Hij had nog juist genoeg kracht over, om twee van zijn aanranders met goed geplaatste hoeken neer te vellen, maar toen werd de overmacht te groot, want hun plaats werd dadelijk door twee anderen ingenomen, een kerel sprong hem op de nek, anderen klemden zich aan zijn benen vast en ondanks zijn krachtige tegenstand werd hij overmeesterd.

Hij had slechts één enkele luide kreet geslaakt, half instinctmatig en misschien in de hoop, dat die kreet politieagenten zou doen toesnellen, maar het overige van de korte worsteling had betrekkelijk in stilte plaats.

Zijn laatste heldere gedachte was er een van spijt, dat hij zijn gewone voorzorgsmaatregelen deze keer niet had genomen. Hij had er niet op kunnen rekenen overvallen te worden en was er alleen op uitgetrokken, zonder Charles Brand of James Henderson in te lichten over zijn plannen.

De slag had Raffles zodanig verdoofd, dat hij maar half beseftte, hoe er een prop in zijn mond werd geduwd en hoe zijn armen op zijn rug werden gebonden, waarop hij haastig in de richting van een grote auto werd geduwd, die was komen aanrijden, zodra de mannen uit de portiek te voorschijn waren gekomen.

Zodra hij zat werden de gordijntjes neergelaten en de auto reed snel weg.

Hij zat tussen twee kerels ingeperst, op de achterbank en twee anderen zaten er op de strapontins, terwijl een vijfde man naast de chauffeur had plaats genomen. Zijn ene arm deed hem geweldig pijn, zodat hij veronderstelde daaraan gewond te zijn, ofschoon hij niet kon zeggen op welke wijze.

Het voertuig was oud en werd zeker weinig schoongemaakt, want het stonk naar goedkope parfum en goedkope sigaretten. Maar de wagen liep snel en dat scheen voor de bezitters ervan de hoofdzaak te zijn.

Er werd geen enkel woord gesproken, maar Raffles werd zeer aandachtig gade geslagen door zijn ontvoerders.

Hij zelf begreep niets van die plotselinge overval, die zeker geen gewone beroving was, anders had men hem natuurlijk wel dadelijk uitgeplunderd.

Hij kon ook geen vragen stellen, want hij had de doek nog steeds in zijn mond.

Bij de geringste beweging die hij maakte, liet een van zijn bewakers een dreigend en waarschuwend gegrom horen, als een nijldige, gevaarlijke waakhond.

De rit duurde ongeveer een kwartier. Voorzover Raffles kon nagaan, was de auto in oostelijke richting weggereden.

De man naast de chauffeur sprong van zijn zetel en Raffles kon hem nu niet meer zien, wegens de gesloten gordijntjes.

Maar een ogenblik daarna werd het portier geopend en werd hij tamelijk onzacht uit de auto getrokken, voortgeduwd en meegesleurd in de richting van een hoge muur, die wat verder overging in een houten schutting van bijna drie meter hoogte.

Bij een kleine deur hield de groep stil en een van de mannen, een grote kerel met vuurrood haar, die een splinternieuwe pet met grote klep droeg, zoals Raffles opmerkte, aan wie zelfs in deze omstandigheden niets ontging, ontsloot de deur met een kleine koperen sleutel.

Nu kwam er een binnenplaats, stikdonker, maar waar Raffles toch met moeite enige oude, blijkbaar ledige vaten en pakkisten kon onderscheiden.

Waarschijnlijk stak de kleine groep nu de binnenplaats over van een of andere grote fabriek, misschien wel een bierbrouwerij.

Raffles kreeg trouwens niet veel tijd om dit nader te onderzoeken, want zijn ontvoerders liepen haastig met hem verder en bereikten wederom een deur en ook deze moest geopend worden door dezelfde roodharige kerel, die als aanvoerder scheen op te treden.

Deze deur gaf toegang tot een zeer lange en stikdonkere gang. De mannen moesten er echter zeer goed de weg kennen, want zij liepen haastig voort, met Raffles stevig tussen zich in en er waren er op zijn minst zeven, zodat de gevangene er zelfs niet aan behoefde te denken, op deze plek met zijn gewonde arm een poging tot ontvluchting te doen.

Zelfs hij kon in deze gang volstrekt niets onderscheiden.

Bijna vijf minuten wel liep de kleine groep snel en nog altijd zwigend in deze tastbare duisternis voort, totdat Raffles plotseling een lichtschijnsel zag, ter hoogte van de vloer.

Het bleek afkomstig te zijn uit een soort van keldervertrek en het scheen door de reet van een derde deur, die echter slechts met de klink gesloten was.

Dit vertrek was geheel en al kaal en alleen brandde er aan de zoldering een heel prozaïsch gloeipeertje, dat zijn licht schijnbaar nutteloos uitstraalde.

Slechts schijnbaar echter, want het toonde duidelijk de plek aan, waar zich in de vloer, een

zwaar luik bevond en er waren twee mannen nodig, om het omhoog te trekken.

Een houten trap van acht treden af, weer een gang, ditmaal kort, een deur, waarover de man met het rode haar ditmaal geen gezag scheen te hebben, want hij moest er op een eigenaardige wijze enige malen op kloppen, voor zij van binnen geopend werd.

Raffles stond op de drempel van een goed verlicht, tamelijk groot vertrek, met een tiental tafeltjes en een soort van buffet, zodat het geleek op een of ander wijnhuis.

Tegen een van de korte wanden echter was een lange smalle tafel geplaatst, waaraan vijf

personen gezeten waren, met hun gezicht naar de andere tafeltjes toegewend en dat maakte er eigenlijk weer een soort vergaderzaaltje van, van een kegel- of hengelclub.

Maar als onschuldige hengelaars of kegel-liefhebbers zagen die vijf mannen er alles behalve uit!

Hun gezichten waren hard, wreed en meedogenloos.

Maar de blikken van Raffles gingen onmiddellijk naar de man, die in het midden zat en die de voorzitter scheen te zijn.

De voorzitter was niemand anders dan Lewis Mushgrave.

HOOFDSTUK IV

IN DOODSGEVAAR

De mannen hadden hun gevangene tot vlak voor deze tafel gebracht en Mushgrave keek Raffles een ogenblik met spottende zegepraal en zwijgend aan.

Toen beval hij kortaf:

— Neem hem die doek uit de mond, zodat hij kan praten, maar raak niet aan de touwen.

De doek werd Raffles uit de mond getrokken. Hij bewoog zijn kaken enige malen heen en weer en zei toen:

Een zeer vreemde ontmoeting, mijnheer Mushgrave. Ik had volstrekt niet vermoed, dat u in uw vrije tijd het ambt van leider ener bandietenbende bekleedde. Het schijnt dus te kunnen voorkomen, dat zelfs mijn informaties ondeugdelijk of althans niet volledig zijn. U hebt dat prachtig geheim gehouden. Wat zal de politie daarvan opzien, als die te horen krijgt, dat de bekende effectenman Mushgrave benedeider is!

Mushgrave kwam langzaam voorover leunen, keek Raffles met spottende belangstelling aan en vroeg toen:

— Zou je denken, John Raffles, dat de politie dat ooit te weten komt?

— Wel, als ik het haar mededeel!

— Maar — zou je wel ooit in de gelegenheid komen, om het haar mede te delen, denk je?

Het bleef een ogenblik zeer stil in dat vertrek. Aan de tafeltjes zaten op dat ogenblik acht of tien mensen, waaronder twee opgedirkte en geverfde vrouwen, die de ene sigaret na de andere rookten.

Allen keken nieuwsgierig en sommigen keken met woeste wraakzucht naar de gewonde man, daar voor de tafel van de voorzitter, wiens macht geen grenzen kende en die beslissen kon over dood en leven van de benedeleden.

Voor zover Raffles zich kon herinneren, had hij geen van deze lieden ooit tevoren gezien, behalve misschien de jongste van de beide aanwezige vrouwen, wier gelaat hem niet geheel en al onbekend voorkwam. Hij kon zich echter volstrekt niet herinneren waar hij haar meer gezien kon hebben en bij welke gelegenheid.

Zij had rosblond haar en die kleur zou wel niet echt zijn, want Raffles had een vaag visioen van gitzwart haar.

Het spreekt vanzelf, dat hij slechts weinige seconden besteden kon aan die overdenkingen,

want wat Mushgrave gezegd had was heel wat belangrijker.

Hij zei, volkomen kalm:

— Dat is maar voor één uitlegging vatbaar, mijnheer Mushgrave. Ik kom hier niet levend vandaan. Nu, wat vroeger of later. Eens moeten wij allen sterven. Maar u bent wel heel wraakzuchtig.

Mushgrave kneep zijn zwarte ogen half dicht, tuurde Raffles opmerkzaam aan en zei toen schouderophalend:

— Het is niet alleen een persoonlijke wraak, Raffles, omdat je een geheim van mij kent, dat mij noodlottig zou kunnen worden, als het openbaar werd gemaakt. Het is in de eerste plaats de zucht tot zelfbehoud, die het noodzakelijk zal maken, dat je van het wereldtoneel verdwijnt en vervolgens is het de veiligheid van de gehele bende, die het eist!

— Ik kan het mij voorstellen, hernam Raffles rustig. Mag ik weten waarom je niet eerder handelend bent opgetreden?

— Wel, kon ik dat dan? Jij had alle troeven in handen en jij hebt zelf de opmerking gemaakt, dat ik je op mijn eigen kantoor bezwaarlijk een kogel door het hoofd kon jagen. Hier gaat dat natuurlijk veel gemakkelijker, zonder opzien. Ik zou bijna willen zeggen: Zo onder de bedrijven door.

— Hoe wist u dat ik van nacht bij Braine zou zijn?

— Maar, mijn waarde, dat wist ik volstrekt niet! Het is louter toeval! Die mannen waren niet voor jou bestemd, tenminste nóg niet; omdat ik volstrekt geen vermoeden had, waar je ergens uithing, maar zij hadden tot opdracht, Braine onschadelijk te maken en mij de bewuste brief te bezorgen. Zij hadden echter een nauwkeurige beschrijving van — van mijnheer Arthur Chalmond en het is je noodlot geweest, dat je die vermomming van avond opnieuw hebt gebruikt en dat je uit het huis van Braine kwam, vijf minuten vóór mijn flinke jongens daar zouden binnen dringen!

— Dat verklaart veel!

— Wilde je nóg iets weten? vroeg Mushgrave beminnelijk, maar met moord in zijn zwarte ogen.

— Neen, dank je! Mushgrave. Het was heel

vriendelijk van je mij in te lichten. Ja, ik kan mij tegen heel wat zaken verweren, maar helaas niet tegen het toeval — of het noodlot, zoals je het wilt noemen! Op welke wijze moet ik sterven en hoeveel tijd heb ik nog?

— O, er is volstrekt geen haast mee! antwoordde Mushgrave. Het werk zelf kan in een ogenblikje gedaan worden. Je hebt natuurlijk de brief? Het is dom van mij niet dadelijk te hebben begrepen, dat een man als Raffles niet zou rusten, vóór hij de brief in zijn bezit zou hebben.

— Wat zou je doen als ik ontkende?

— Een zonderlinge vraag! Natuurlijk zou ik je laten fouilleren!

— Je ziet wel, dat ik niet zelf bij mijn binnenzak kan komen!

— Zeer juist opgemerkt! Jake, doorzoek hem eens!

Het bevel was gericht tot de roodharige kerel, die dadelijk op Raffles toetrad, zijn grote, ruwe hand in alle zakken stak en de brief te voorschijn bracht, benevens nog enkele andere voorwerpen, want men had Raffles natuurlijk aanstonds zijn eigen browning en die van Braine afgenomen.

Mushgrave was zeker een man die zich wist te beheersen, maar zijn hand trilde toch, toen hij die uitstak naar de brief, die hem misschien voor de rest van zijn leven in de gevangenis had kunnen brengen.

Hij doorliep hem haastig, scheen hem in snippers te willen scheuren, bedacht zich en stak hem in zijn zak, met de woorden:

— Snippers kunnen terug gevonden worden — verbranden is beter! Heb je Braine niet uitgeplunderd?

— Neen, dat vond ik onaardig! antwoordde Raffles. Hij is ongetwijfeld een schurk, weinig minder slecht dan jij, Mushgrave, maar naar mijn mening had hij je zo prachtig te pakken genomen, tapte hij je zo handig af, dat ik het niet over mij kon verkrijgen, hem van de vruchten van zijn arbeid te beroven.

— Charmant! Je begrijpt zeker wel, dat je hem van nacht het leven hebt gered?

— Dat begrijp ik zeer wel, Mushgrave. Als ik morgen was gekomen, zou het juist een etmaal te laat zijn geweest!

Mushgrave hield zijn zwarte ogen onafgebroken op Raffles gevestigd en begon toen weer te spreken:

— Heb je een van ons allen vroeger al eens gezien?

Een ogenblik dacht Raffles er aan, op de roodharige vrouw te wijzen, die onverschillig het gehele toneeltje gade sloeg, maar een onverklaarbare drang noodzaakte hem, alsof het tegen zijn eigen zin was, dit niet te doen en met vaste stem zei hij:

— Neen. De dames en heren zijn mij volkomen vreemd! Jullie vormen hier zeker een spiksplinternieuwe bende, waarvan ik het bestaan niet kende. Ik heb al gestreden tegen de Raven, tegen het Genootschap van de Gouden Dolk, tegen de bende van de Gouden Sikkkel, tegen die van de Wolven, om van de bende van het Kwade Oog in Amerika niet eens te spreken. De leden daarvan heb ik zeker niet allen gekend, maar veel kan het toch niet schelen. Is het onbescheiden als ik naar de naam van je troepje vraag, Mushgrave?

— Niet in het minst! Als je er om vroeg, geloof ik zelfs, dat we je ons huishoudelijk reglement zouden tonen en onze statuten — want ik zei reeds, dat je niet in de gelegenheid zult komen, een en ander verder te brengen! antwoordde Mushgrave joviaal, alsof het een goede grap betrof, in plaats van het leven van een mens. Inderdaad heb ik deze kleine, maar uitgelezen bende niet lang geleden geformeerd en wij noemen ons „De Natuurvrienden”. Die naam verrast je?

— Ik moet erkennen. . . .

— Wel, wij hebben een mooi vergaderlokaal, sprekers, voordrachten met lichtbeelden, gezellige avondjes, excursies naar de zee, de bossen en de bergen — maar je bent te slim om niet in te zien, dat dat slechts de vlag is, die de lading moet dekken. Dat alles is om gemakkelijker te kunnen vergaderen en beraadslagen — over het werkelijke doel van onze kleine vereniging. Zie je, in mijn hoedanigheid van effectenmakelaar weet ik zeer nauwkeurig de staat der geldmiddelen en de gewoonten van verscheidene rijke lieden — en dat is buitengewoon gemakkelijk!

— Geniaal, werkelijk geniaal! riep Raffles uit. Ik gevoel oprecht bewondering voor uw methodes! Zo snijdt dus het mes aan twee kanten — met de ene kant vil je de ezels die je als speculant vertrouwen en met de andere stroop je de rijke lieden, die je als effectenmakelaar hebt leren kennen. Het is prachtig.

— Niet waar? zei Mushgrave, met een ijdele glimlach achteroverleunend in zijn stoel. En niemand, die er ook maar het geringste vermoeden van heeft!

— Behalve natuurlijk deze dames en heren! verbeterde Raffles, knikkend in de richting van de zwijgend toeluisterende, kleine schare.

— O, die babbelen niet! hernam Mushgrave onverschillig. Zij hebben er allen belang bij om te zwijgen. En indien er werkelijk iemand sprak — dan zou hij — of zij dat voor het laatst gedaan hebben. Ik heb altijd een afkeer gehad van halve maatregelen. Er heerst hier een strenge tucht en dat weten mijn mensen. En voor het overige — ik heb nog meer pijlen op mijn boog! Men vangt mij niet zo spoedig. En nu nog een enkele

vraag, vóór wij — voor goed afscheid nemen, Raffles. Wil je mij vertellen, wat Braine van plan is?

— Hij vertrekt morgen, dat wil zeggen, heden ochtend, want het is reeds na middernacht en de dag moet zelfs spoedig aanbreken, uit Londen — tenminste wanneer hij mijn raad opvolgt.

— Dat is het verstandigste wat hij kon doen! bromde Mushgrave. En laat hij mij niet meer voor de voeten lopen, of anders . . .

Een dreigend gebaar voltooide de zin.

Mushgrave raadpleegde zijn horloge en vervolgde op geheel andere, onverschillige toon:

— Het wordt nu tijd om deze zaak af te doen, John Raffles. Het spijt me voor je, dat het lot je niet gunstig is geweest deze keer, maar je zult zelf wel inzien, dat een levende Raffles niet verenigbaar is met onze belangen — en speciaal niet met de mijne. Je zou je natuurlijk haasten, als ik je in vrijheid stelde, de politie op mij af te sturen?

— Zonder een seconde tijd te verliezen! antwoordde Raffles, zonder aarzelen. Ik zou je blijven opjagen, Lewis Mushgrave, totdat je het moest opgeven.

— Dat dacht ik well! hernam Mushgrave kalm. Het is daarom beter, dat je verdwijnt. Zoals gezegd — ik zal je niet doen martelen, want dat ligt niet in mijn aard. Je zult snel en vrijwel pijnloos uit een wereld worden geholpen die voor jou toch ook niet steeds een paradijs moet zijn geweest!

— Niet bepaald — maar toch: ik klaag niet! antwoordde Raffles ironisch. En op welke wijze zal ik afscheid moeten nemen van dit leven, dat mij alles wel beschouwd, niet onaangenaam was?

— Wel, wat dunk je van een paar eerlijke, betrouwbare revolverkogels? Want tegen het koed zult je wel bezwaar hebben?

— Zeer groot bezwaar, mijn waarde heer! Ik ben een edelman en die moet het als een pijnlijke smaad ondervinden, kennis te maken met de strop. In ieder geval heb ik je nog geen nadeel berokkend en je hebt niet het recht mij te vernederen, zelfs niet in de dood.

— Dat is gesproken als een man! De kogel dus. En eerlijk gezegd — je hebt een fatsoenlijke dood verdiend, want inderdaad heb je je steeds als een onverbiddelijk, maar een eerlijk vijand betoond! Je zult je er echter in moeten schikken, nog enige uren op de dood te wachten, want ik moet nu volstrekt weg en toch heb ik je nog enkele vragen te stellen, vóór je vertrekt naar het gebied, dat wij alleen maar kunnen vermoeden, die in verband staan met je rijkdommen en waarvan de beantwoording je wellicht het leven zou kunnen redden. Ik zei het zoëven reeds — wij hebben geen haast! Sluit hem op, mannen; op

de bekende plek, maar doe het goed, want bedenkt, dat we te doen hebben met een van de slimste en stoutmoedigste heerschappen die er ooit geleefd hebben. Jammer, werkelijk jammer, dat wij zulk een man moeten doden — maar het gaat wezenlijk niet anders! Tenzij ik over een paar uren uit zijn mond dingen krijg te vernemen, die mijn plan nog zullen wijzigen.

Hij had dit laatste vlak vóór Raffles staande gezegd, en zo zacht, dat alleen deze hem kon verstaan. En Raffles las iets in de zwarte ogen van de schurk, dat hem veel openbaarde. Mushgrave gevoelde zich niet veilig meer, na het gebeurde van de laatste dagen en hij zou aanstonds trachten, 't „met Raffles op een accoordje te gooien” zoals de gemeenzame uitdrukking luidt, hem een grote som geld afpersen en dan de vlucht nemen, zijn pas gevormde bende latend voor wat zij was.

En omdat Raffles dit begreep, zei hij afgemeten en eveneens heel zacht:

— Wie weet wat er gebeurt, Lewis Mushgrave!

Deze knikte hem even toe, met een soort van sinistere vriendelijkheid en een ogenblik daarna zag hij toe, weer achter de tafel staande, hoe Raffles werd vastgegrepen en door drie krachtige kerels het vertrek werd uitgebracht, maar nu door een andere deur.

Hij kwam in een vuns riekende, korte gang, waarvan de vloer vochtig was en die een hellende kant had.

Aan het einde van een stenen trap van tien treden, die hij onder het afdalen telde, werd de lucht nog benauwder en stinkender.

Raffles vermoedde, dat hij zich in de buurt bevond van een of ander oud riool.

Een van de mannen knipte een zaklamp aan en het schijnsel ervan verlichtte de stevige, stalen grendels van een deur van het zwaarste eikenhout.

De grendels waren drie in getal en ieder zo dik als een pols. De deur zelf, die zeer zwaar was, bestond uit eikenhouten planken, dicht aaneengevoegd, van ruim acht centimeter dikte en zij was waarschijnlijk splinternieuw.

Zij sloot een vertrekje af, dat bijzonder veel gelek op een cachot van een politiebureau, zoals men die wel eens beschreven vindt in reisverhalen uit het donkerste deel van de Balkan.

Het was veeleer een hok dan een vertrek en de vloer was nauwelijks twee meter in het vierkant.

Van een venster was niets te bespeuren. En alleen bevond zich in een hoek van de zoldering een rond gat, waarschijnlijk het einde van een luchtkoker.

De muren waren van baksteen en de voorste ervan, die, waarin zich de deur bevond, was

blijkens de kleur en de toestand van de voegkalk eveneens van zeer jonge datum.

Raffles had dit alles met een enkele, korte blik opgenomen, toen hij in het hok werd geworpen — want de drie volgelingen van Mushgrave bleken alles behalve zachtzinnig te zijn en hadden waarschijnlijk niets liever gezien, dan dat de doodsvijand van de misdadigerswereld maar aanstonds uit de weg was geruimd.

Uit hun blikken sprak woeste haat, bloeddorstige wraakzucht.

Het volgende ogenblik was Raffles alleen, in een zo volkomen duisternis, dat het was alsof hij in een graf lag.

Een voor een hoorde hij de drie grendels in de massieve ringen schuiven. De stappen van de zich verwijderende mannen hoorde hij ternauwernood.

Toen werd het volkomen stil.

Neen toch, een heel zwak geluid drong tot hem door, met regelmatige tussenpozen.

Eerst wist hij niet wat het kon zijn en toen begreep hij het.

Uit het gat in de zoldering lekte met eentonige regelmaat telkens en telkens weer een dikke waterdruppel, die met een zwak plofje op de stenen vloer neerkwam.

HOOFDSTUK V

STERVENSNOOD EN REDDING

Raffles begon onmiddellijk pogingen te doen, zich te bevrijden van de dikke touwen, waarmee zijn armen op zijn rug waren gebonden.

Aan het lot, dat hem te wachten stond, twijfelde hij geen ogenblik.

Mushgrave zou hem over twee uren vragen, met hem te delen, of iets in die geest. Raffles had vast besloten te weigeren en het overige liet zich raden.

In zijn helse woede zou de schurk zeker niet aarzelen, hem met eigen hand een paar kogels door het hoofd te schieten.

Maar in twee uren kan er veel gebeuren!

Allereerst was het noodzakelijk, de armen vrij te kunnen bewegen.

Raffles had echter aanstonds opgemerkt, dat hij door een deskundige hand gebonden was. Men had eerst zijn polsen bijeengesnoerd en vervolgens de bovenarmen dicht boven de ellebogen.

Raffles was zeer lenig en zou er zeker in geslaagd zijn, zijn armen vóór het lichaam te krijgen, als alleen maar zijn polsen gebonden waren geweest. Nu echter moest hij er iets anders op verzinnen.

Het allereerst zocht hij op de tast en langzaam langs de muur schuivend, een uitstekend of ruw gedeelte, waarlangs hij het touw zou kunnen stuk schuren.

Hij vond echter niets van dien aard en dat was geen wonder, want de muren waren aan de binnenzijde gepleisterd met een laag beton.

Raffles merkte ook, dat de zware deur zo goed als hermetisch in de sponningen sloot.

Hij moest zijn pogingen in die richting dus opgeven.

Ook de vloer bood geen enkele oneffenheid en was volkomen glad, als de oppervlakte van een biljart.

Toen wendde Raffles zijn aandacht aan de deur. Hij plaatste er zich met de rug naar toe en liet tastend zijn vingers over het oppervlak gaan, voor zover hij dat kon bereiken en telkens een weinig dieper hurkend.

De slotplaat was niet ingelaten, maar uitwendig bevestigd en zeer zwaar, maar na enkele ogenblikken begon het hart van Raffles even luider te kloppen, want zijn tastende vingers hadden de kop van een schroef gevonden, die

door een onhandig en gehaast bendetid scheef was ingedraaid, het gat dus niet geheel vulde en met een scherpe rand naar buiten was blijven steken!

Raffles voelde dat die kant, hoewel klein, zeer scherp was en hij wist, dat hier misschien zijn redding kon liggen.

Hij begon met het touw om zijn pols en haalde dit telkens met onuitputtelijk geduld langs de scherpe rand van de schroefkop, totdat het touw zover was uitgerafeld, dat hij met een laatste ruk zijn polsen kon lostrekken.

Met de touwen om zijn bovenarm ging het heel wat moeilijker, want hij was nu verplicht, in een gedwongen, vermoeiende houding te gaan staan, wijdbeens.

Ook miste hij de schroef herhaaldelijk. Maar hij hield vol, hij wist niet hoe lang, ofschoon het zeker meer dan een uur moest zijn geweest, en tenslotte, met een heftige inspanning van al zijn armspieren, kon hij het touw stukrijten.

Hij legde zich een ogenblik plat op de rug neer op de stenen vloer, haalde diep adem, trok zijn jas uit, stroopte zijn mouwen op, en begon beide armen krachtig te wrijven, totdat de gestremde bloedsomloop hersteld was.

Op één plek deed zijn linkerarm nog erg pijn en toen hij met zijn rechterhand daar over wreef, voelde hij een kleine oneffenheid. Het was dus geen bloedende verwonding en hij dacht er verder niet aan.

Toen lag hij nog vijf minuten onbeweeglijk en daarop wist hij, dat zijn krachten volkomen waren terug gekeerd.

Hij strekte vol welbehagen enige malen de armen en begon haastig zijn jas te doorzoeken.

In de voering ervan had hij bij dergelijke ondernemingen steeds een paar zeer kleine instrumenten van het beste staal zodanig verborgen, dat slechts een zeer ge oefende hand ze kon vinden.

Men had hem ook zijn sigarenaansteker gelaten en bij het licht daarvan bekeek hij aandachtig het slot.

Hij wist dat hij de plaat zou kunnen losschroeven en ook het slot zou kunnen vernielen, maar dat zou hem minstens een half uur ophouden en — dan waren er nog de drie polsdikke grendels!

Bij de instrumenten was een zeer fijn en dun

metaalzaagje, niet dikker dan een gewone briefkaart, maar hij poogde tevergeefs, het tussen de reet van de deur te wringen, om zodoende de tong van de grendel te kunnen doorzagen.

Hij zag ook onmiddellijk het ijdele van die poging in, want de tijd zou te kort zijn.

Wellicht zou het gelukt zijn in een halve dag — maar hij wist, dat hij niets kon doen, niets — in de drie kwartier die hem nog restten.

En toch begon hij, omdat het in de menselijke aard ligt, nooit de moed op te geven — en zeker lag het niet in de aard van een man als John Raffles.

De reet van de deur was beneden, naar het scheen een halve milimeter wijder en Raffles was juist voornemens, het dunne zaagje daar te beproeven, toen hij verbaasd ophield en scherp toelusterde.

Hij doofde de sigarenaansteker en balde de vuisten, gereed om dadelijk toe te slaan.

Hij kon er niet meer aan twifelen — daar op de gang trok iemand een van de grendels terug.

Het merkwaardige nu was, dat degene die dit deed zich blijkbaar veel moeite gaf, dit werk zo zacht mogelijk te verrichten.

Want het ging heel langzaam en heel voorzichtig.

Op de eerste grendel volgde de tweede en tenslotte de derde.

Een sleutel werd omgedraaid in het slot en de deur kierde een klein eindje open.

Raffles stond op het punt, haar verder open te rukken en zich te werpen op de sluipmoordeenaar, die zeker geen geduld had gehad en nu kwam om hem te doden, toen een zachte stem, waarschuwend, zei:

— Wees stil en bega geen dwaasheden, John Raffles! Ik ben het. Je schijnt me niet te hebben herkend en dat wil ik opvatten als een compliment!

Het was een vrouw, die gesproken had. Ze had een kleine zaklantaarn bij zich en liet het schijnsel daarvan over haar gelaat en haar kleeding gaan.

En Raffles herkende de jongste van de beide vrouwen, die hem bijna twee uren geleden in de vergaderzaal van de bende had zien zitten, onverschillig haar sigaret rokend!

Maar haar gezicht had nu een geheel andere uitdrukking en stond buitengewoon ernstig.

Vóór Raffles nog iets had kunnen zeggen, vervolgde zij:

— Je herkent me nog niet John Raffles!

— Ik wist aanstonds, madam, dat ik u vroeger wel eens moest hebben gezien. Niet langer dan drie of vier jaren geleden — en toch, ik moet het tot mijn schande bekennen, toch weet ik nog altijd niet met wie in het genoegen heb...

De stem klonk koel, toen de vrouw hernam:

— Ik betwijfel of het een genoegen zal zijn, John Raffles. Ik ben Mabel Armstrong!

Raffles bedwong met moeite een kreet van verbazing en ook van bewondering. Het was alsof er plotseling een nevel voor zijn geest wegtrok. Hij doorleefde weer het korte ogenblik, ruim vier jaren geleden, toen hij een glimp te zien had gekregen van Mabel Armstrong, de veel belovende leerlinge van de beroemde detective Sullivan en die toen niet veel meer was dan een kind, een jong, maar stoutmoedig meisje.

Hij keek haar een kort ogenblik glimlachend aan en zei toen:

— Inderdaad — dan is het mogelijk, dat de ontmoeting, alles wel beschouwd, toch niet zo aangenaam zal blijken. Mag ik weten wat u van plan bent?

— Natuurlijk om je te arresteren, Raffles, maar in de eerste plaats om je te redden. Daarboven spookt het. Een paar van de kerels kunnen hun ongeduld niet bedwingen en hebben een kwartier geleden verklaard, dat ze je zouden „koudmaken“, zonder op de chef te wachten. Zij vreesden dat hij medelijden zou tonen, of zich door je zou laten afkopen. Met moeite hebben een paar anderen hen weerhouden, maar ik weet zeker, dat zij tenslotte hun plan zullen volbrengen. En daarom ben ik hen vóór geweest. Want ik wil niet, dat je als een dolle hond door een paar schurken wordt afgemaakt!

Raffles starde het meisje met de grootste verbazing en de diepste bewondering aan. Die jonge vrouw, die nauwelijks vier en twintig jaar kon zijn, had dus de onbegrijpelijke moed gehad, zich in een vermomming tussen die gevaarlijke schurken te begeven, waarvan ook de beste geen ogenblik zou aarzelen om haar aanstonds te doden, als hij kon vermoeden, dat er een spionne van de politie in de nabijheid was. Welk een zelfbedwang en welk een koelbloedigheid waren er nodig, om die beproeving te doorstaan en wie weet hoe lang, waarschijnlijk maanden reeds, die rol te spelen van een dievenmeid! Een man zou het ternauwernood aandurven!

Mabel Armstrong moest de oprechte bewondering in de ogen van Raffles hebben gelezen, want zij bloosde vluchtig, omdat zij ondanks alles vrouw bleef en zei op zachte toon:

— Ik deed het omdat het moest! Wij hadden al lang verdenking tegen Mushgrave, maar geen bewijzen, want hij was ons te slim af. Maar nu hebben we hem, de hemel zij gedankt.

— Hem... en mij! Twee vliegen in één klap! zei Raffles spottend.

— Je zult dus zonder moeilijkheden met mij meegaan? Daar rekende ik ook op, Raffles, als je de waarheid wilt weten. Ik weet dat je een

gentleman bent en dat je in ruil voor de dienst die ik je nu bewijs. . . .

— Wij praten er niet meer over, Miss! viel Raffles haar kortaf in de rede. U hebt mij van de dood gered en in ruil daarvoor beloof ik U uw nederige volgelinge te zullen zijn, tot aan de drempel van Scotland Yard! Is dat ver genoeg?

— Kunnen wij er niet van maken: tot over de drempel? vroeg het meisje, hem met een eigenaardige blik aanziende.

Raffles slaakte een zucht en zei:

— Ik weet wat u bedoelt. . . . reeds een paar malen heeft de politie mij tot aan die fatale drempel gekregen, maar niet erover heen! Welnu dan, Miss Mabel — Uw carrière is gemaakt, want u zult John Raffles hebben gevangen. En dan ben ik nog steeds ruimschoots uw schuldenaar! Gij zijt een buitengewoon dapper en een edelmoedig meisje — ik dank u en ik bewonder u. En wat zijt ge nu voornemens?

— Wel, zo spoedig mogelijk met u dit vervloekte huis te verlaten en mijn agenten te waarschuwen, dat de vrucht rijp is, zodra Mushgrave weer terug is gekomen, want het is duidelijk, dat ik hem het liefst in zijn roversnest wil vatten! Dat zal een zeer bezwarende omstandigheid zijn. Hij zal dan ook de brief van Braine nog wel bij zich hebben - tenminste dat hoop ik.

Wat heb ik een angst uitgestaan, dat hij hem in kleine snippertjes zou scheuren! En nu vlug weg, vóór zij daarboven iets merken, anders zou het ons slecht vergaan!

— Maar kunt u van hieruit niet naar Scotland Yard telefoneren?

— Dat is helemaal niet nodig. De jongens zijn in de buurt en ze wachten alleen maar op het sein. En ik moet hun ook de weg wijzen, zodra ze dat signaal hebben ontvangen. Zij zitten in een leeg huis, hier vlak bij.

— En waar laat u mij in die tijd?

— Je blijft aan mijn zijde, Raffles, waar ik ook ga of sta. Beloof je dat?

— Ik beloof het!

— Ik vertrouw op je!

Een ogenblik leek het, alsof Mabel hem de hand wilde toesteken, maar ze scheen plotseling te begrijpen, dat dit toch bezwaarlijk ging, tegenover een arrestant en zij trok dus haar kleine, stevige hand haastig weer terug, blozend als een heel jong kostschoolmeisje. . . . dezelfde vrouw, die verhaaldelijk de dood getrotseerd had bij de vervulling van haar plicht.

Raffles maakte een ironische buiging en zei zacht:

— Ik hoop mij dat vertrouwen waardig te betonen, Miss Armstrong! Tot over de drempel. . . . het is afgesproken! Dat is een menselijk leven, zelfs dat van John Raffles, wel waard. Weet u de weg?

— Gelukkig wel! Even goed als in mijn eigen flat! Ik ben hier vaker geweest, dan mij lief is — maar nu is het gelukkig gedaan en ik hoop, dat zij allemaal binnen tien minuten geknipt zijn! Volg mij maar.

Raffles haastte zich het stenen hok te verlaten, dat bijna zijn laatste verblijfplaats zou zijn geworden en het meisje vatte hem bij de hand en trok hem naar de voet van de stenen trap, toen er daarboven plotseling een schel fluitsignaal klonk.

Op hetzelfde ogenblik stonden zij stil en daarboven snerpde een stem:

— Vlug wat, jongens! Ik heb haar eindelijk gesnapt, het beest! Ik heb haar al een week lang verdacht en nu weet ik het! Het is er een van Scotland Yard en ze heeft die vervloekte Raffles uit zijn hok gehaald!

Er klonk een kreet van dolle woede, die de stem verdoofde en haastig naderden zware schreden. Er vloog een deur open en daarboven werd de gang eensklaps helder verlicht.

Raffles had zijn voet reeds op de onderste trede van de trap gezet, maar hij zag dat de weg naar boven al was afgesloten.

— Kunnen wij niet langs een andere weg dit huis verlaten? riep hij Mabel toe.

— Onmogelijk! In ieder geval moeten wij de stenen trap op!

— Hebt u een wapen?

— Mijn kleine browning!

— Geef mij die, dan zal ik een weg voor ons zien te banen!

— Mijn dienstwapen geef ik nooit af! riep het meisje op trotse toon en zij stak de hand in haar zak, haalde er een kleine browning uit, richtte het wapen op de troep daarboven en riep:

— Geef jullie je over? Anders schiet ik, zo-waar ik leef!

Er klonk een woest hoongelach, onmiddellijk gevolgd door drie, vier schoten. Een daarvan trof het wapen in haar hand en verwondde Mabel aan de vinger.

Raffles stormde vol doodsverachting de trap op, maar halverwege trof hem een kogel, hij tuimelde achterover en bleef roerloos liggen aan de voet van de trap.

— Maak voort, ezels, want ze heeft blauwjassen bij zich, gilde dezelfde schelle vrouwenstem, welke Mabel maar al te goed herkende. Het was de stem van het verdorven schepsel, dat zij wekenlang naast zich had moeten dulden, van Zwarte Anna, een van de gevaarlijkste dievenmeiden, die bij menige roofoverval de behulpzame hand had geleend.

Zij wist, dat zij de partij gewonnen zou moeten geven. Haar wapen was waardeloos geworden en zij stond nu geheel alleen tegen een woeste bende.

De vorsten daalden reeds de trap af, sommigen met revolvers, anderen met messen gewapend en twee of drie hunner hadden sterke zaklantaarns, die zij beurtelings op de stervende, zwaar gewonde man en op de doodsbleke, maar geen stap terugwijkende vrouwelijke detective richtten.

In hun ogen was een dodelijke haat te lezen, want allen begrepen, dat hun lot bezegeld was, wanneer deze vrouw de gelegenheid kreeg, de politie te waarschuwen.

— Zo, jij hebt ons dus wekenlang bespionneerd, valse kat? gromde een van de kerels en hij hief in gebukte houding staande zijn mes dreigend naar haar op.

Hij wilde reeds toestoten, maar — hoe het kwam begreep niemand — hij struikelde over het lichaam van de bewusteloze en viel de drie onderste traptreden af en kwam vloekend weer overeind, zoekend naar zijn mes, dat hem bij de val ontschoten was.

Maar reeds gilte de vrouw weer:

— Laat dat, jij vervloekte driftkop! Denk je dat wij daar de tijd voor hebben? Ik zeg je, dat de politie binnen vijf minuten hier kan zijn! En wij moeten ook nog de baas waarschuwen, anders loopt hij in de val! Smijt ze allebei in het hok, dat die spion voor hem heeft opengemaakt en — dan doe je de rest — je weet wat ik bedoel! Het is zindelijk, er zal geen haan naar kraaien en morgen kunnen wij desnoods de vuile hoel opruimen!

Zonder dat er verder nog iets gezegd werd, sleepten een paar kerels de zwaar gewonde in het hok, dat hij bijna ontvlucht was en anderen duwden de detective ondanks haar verzet en haar luid geschreeuw eveneens naar binnen, wierpen de zware deur toe en grendelden ze.

Ja, Mabel schreeuwde, zo hard zij kon, want hoe sterk van karakter zij ook was, hoe moedig ook — zij kende dit huis en zijn geheimen en zij wist wat haar te wachten stond — haar en die ongelukkige, die misschien niet geheel dood was, maar die geen kwartier meer te leven had.

Zij wist dat het niets hielp, zij wist dat niemand haar kon horen door de dikke muren heen en toch bleef zij schreeuwen, gillen, voor het eerst van haar leven door doodsangst aangegrepen, tot zij plotseling tot zwijgen werd gebracht, door een bekende stem, die met zachte spot vermaande:

— Ik zou maar ophouden met dat schreeuwen, Miss Armstrong, als u mijn raad wilt aannemen, want het put u maar uit en het helpt volstrekt niet.

Met een ruk wendde zij zich om. Zij kon haar oren niet geloven. Dicht achter haar, overeind staande, zo dicht, dat zij de nabijheid van zijn lichaam voelde, bevond zich de man, die zij dodelijk gewond had gewaand en die springlevend bleek te zijn!

Zij stamelde:

— Droom ik? Ben je niet gekwetst, Raffles? Heb je geen bloed verloren?

— Nauwelijks een paar druppels, Miss Mabel. Ik dank u voor de belangstelling. De kogel raakte heel even mijn oor en nam een stukje vel mee. En ik heb een truc toegepast, die mij al enige malen is gelukt. Men doet het ook wel tegenover beren, die men zo juist gemist heeft met zijn schot — zich dood houden. Ik erken, dat het gevaarlijk is — maar ik kon het risico wel lopen, want de zaak stond toch hopeloos.

Die kerel had u bijna overhoop gestoken — maar nu heb ik gelukkig zijn mes, waarnaar hij vruchteloos zocht, nadat ik hem had doen vallen door hem bij de enkel te vatten!

— Heb jij dat gedaan, Raffles? vroeg het meisje ademloos en ofschoon het volkomen onmogelijk was, trachtten haar ogen zijn gelaat te vinden, zijn blik op te vangen.

— Het is werkelijk zo gebeurd, Miss Armstrong, maar u behoeft me er niet voor te bedanken. Want ik geloof, dat wij van de regen in de drop zijn gekomen.

Mabel liet een hartverscheurend lachje horen en herhaalde:

— Van de regen in de drop? O, je weet zelf niet, Raffles, hoe zeer je gelijk hebt, hoe verschrikkelijk je gelijk hebt! Over tien minuten zullen wij beiden gestikt zijn... of verdrongen.

Ze had het woord nog nauwelijks gezegd, of het zachte, heel zachte, tikkende geluid van de druppel op de vloer ging over tot een ruisend geplas.

Raffles voelde het water in dikke druppels tegen zijn benen opspatten.

— Zo, is dat hun truc? zei hij schor. Dat is vreselijk voor u, Miss Mabel. En ik wilde voor alles, wat me lief is, dat ik u dat had kunnen besparen. Maar indien wij ons verzet hadden, zouden wij onmiddellijk zijn afgemaakt.

— Ik dank je voor die woorden, Raffles. En — ik ontsla je van je belofte om mij te volgen tot Scotland Yard. Want zo aanstonds, als er geen wonder gebeurt, zullen wij samen een drempel overschrijden waarover geen terugkeer mogelijk is!

HOOFDSTUK VI

HET WATER

Een kort ogenblik hoorden de twee mensen die daar bijeen waren, misschien wel om samen de dood in te gaan, en die elkanders natuurlijke vijanden moesten zijn, hun leven lang, niets anders dan het vallen van het water, in een vrij dunne straal, en hun eigen snelle ademhaling.

Volkomen instinctmatig, zonder er zelfs bij te denken, had de vrouw zich vastgeklampt aan de man, die zij sterk wist en schrander, als om hem te kennen te geven, dat zij haar zwakheid onder de bescherming stelde van zijn kracht en dat er hier geen detective was, noch een uitgestotene, die door de politie achtervolgd werd, maar twee arme, weerloze mensen, elkander volkomen gelijk en die over weinige ogenblikken hand in hand door de donkere poort moesten gaan, die de dood scheidt van 't leven.

En Raffles streelde heel even, zoals een vader het zou doen, de trillende handen, die op zijn borst lagen en waarvan de vingers zich krampachtig kromden om de lapellen van zijn jas.

En hij wist zijn stem volkomen kalm te laten klinken, toen hij vroeg:

— Kent u dit hol? Kent u de inrichting van het huis?

— Volkomen! Ik had al hun streken, al hun moorddadige trucs juist doorzien, toen dit gebeurde.

— En als ik niet gekomen was, Miss Mabel — dan zoudt u rustig het huis zijn uitgegaan, de politie hebben gewaarschuwd en de gehele bende zou nu geknipt zijn! Ik voel mij zwak worden, als ik daaraan denk!

— Maar dat mag niet — je moet sterk zijn, Raffles! Je zei immers dat je het mes hebt van een van die schurken?

— Ja, een zeer sterk dolkmes!

— Tracht er dan de deur mee te vernielen!

— Hoe lang duurt het vóór het water dit hok heeft gevuld?

— Op zijn hoogst een kwartier — soms rekken zij het met opzet, als ze iemand willen martelen, maar nu is het hun belang, ons zo gauw mogelijk te doen ontkomen. De straal is wel twee vingers dik en komt met grote kracht neer.

— Maar kan het nergens weglopen? Sluit de deur volkomen hermetisch?

— Zo goed als! Er mag wat water door de reten lekken, maar het stroomt er honderd maal vlugger in, dan het er uit loopt. De reten zijn met gummistroken zo goed als waterdicht gemaakt.

Zonder verder nog iets te zeggen, duwde Raffles haar zacht op zijde, vond op de tast de deur en stak uit alle macht de punt van het mes in het harde hout van het paneel.

Hij wist, dat hij zijn kracht nutteloos verspilde omdat het hout zeer hard was en zo dik, dat hij uren zou nodig hebben, om er een opening in te maken, groot genoeg om er de hand doorheen te kunnen steken.

En toch ging hij ijverig door, al was het slechts om die ongelukkige vrouw de laatste minuten te verzoeten door de hoop, dat er misschien uitkomst zou zijn voor hen beiden.

Bij de vijfde stoot van het mes brak de punt af. Hij kon zich verder alleen maar van de scherpe snede bedienen, waarmede hij splinters uit het hout kerfde, zo vlug het hem maar mogelijk was.

En het water kwam reeds ver over hun enkels en kroop op tot bij de hielen en toen voelde hij een trillende hand, die over zijn rug tot op zijn schouder kroop en daar bleef rusten, terwijl een bange stem vroeg vlak bij zijn oor:

— Raffles, het is vreselijk, om zo jong te moeten sterven! Geloof je dat er kans op redding is?

— Men moet de hoop op uitkomst nooit prijs geven, Miss Mabel! antwoordde Raffles ernstig.

— Kun jij zwemmen, Raffles? Maar wat vraag ik! stel je voor, dat een man als jij bent, het niet zou kunnen! Ik kan het ook en we zouden ons nog drie of vier minuten langer drijvende kunnen houden, maar dit stenen vertrek loopt helemaal vol, zie je — het water stijgt zelfs tot in de uitlaatpijp en we zouden dus toch moeten verdrinken — het is onafwendbaar. En voor deze dood, Raffles, ben ik altijd vreselijk bang geweest. Ik heb mijn kleine reserverevolver nog bij mij. Het is eigenlijk maar een dameswapentje maar ruimschoots voldoende. Beloof me, zweer me, dat je mij er mee zult doden, als je voor je zelf zekerheid hebt, dat alle hoop is vervlogen.

Raffles had een zachte kreet geuit en vatte haar arm.

Hebt u een revolver? Hoeveel kogels zitten er op?

— Ze is geheel geladen!

— Maar die zes kogels kunnen misschien onze redding betekenen, in plaats van onze dood, riep Raffles uit. Is het een deugdelijk wapen?

— Voortreffelijk! Ik kon er op tien meters afstand een kogel mee door een pantserplaat van vijf millimeters dikte jagen.

— Geef mij dat wapen! beval Raffles kortaf

— Wat wilt u er mee doen?

— Dat zult u wel zien! Vlug wat, want iedere seconde is kostbaar.

Het volgende ogenblik voelde hij zich een kleine revolver in de hand drukken.

Hij hield het wapen op enige afstand van de deur en op bijna een voet van de wateroppervlakte en schoot drie kogels met een onderlinge afstand van ongeveer een decimeter af.

Hij richtte zich op en vroeg:

— Hebt u misschien een zakpotlood, maar een beetje dun, uit een notitieboekje bij voorbeeld?

Zonder zelfs te vragen waartoe het moest dienen, nam Mabel uit het opschrijfboekje, dat haar nooit verliet een dun, zilveren potloodje. Niet veel dikker dan een spijker.

Voorzichtig zocht zij de hand van Raffles, uit vrees dat het in het water mocht vallen en gaf hem het potlood.

Raffles zocht op de tast het eerste kogelgat en stak er het potloodje in.

— De hemel zij gedankt! zei hij zacht. De kogels zijn door het hout gegaan. Welk kaliber?

— Zeven millimeter!

— Het is niet veel, maar die drie gaten zullen in ieder geval een weinig water afvoeren en het stijgen tegenhouden. Schrik niet, want ik ga nog eens te schieten!

Drie losbarstingen volgden, oorverdovend in die kleine, stenen ruimte. En de kruitdamp deed even hun ogen pijn en belemmerde hun ademhaling, want zij trok slechts langzaam weg door het ronde gat in de zoldering, waardoor 't water is een dikke straal neerplonsde.

— Wat heb je gedaan Raffles? vroeg Mabel.

— Ik heb nog drie gaten in de deur geschoten — ongeveer ter plaatse waar de grendels moeten zitten! Ik meen te hebben gezien, dat u het haar lang draagt! U moet het geverfd hebben, want ik weet, dat u zwart was!

— Het is een pruik! antwoordde zij verbaasd. Moet u een haar van mij hebben?

— Verscheidene!

— Wat gaat u er mee doen!

— Er een lus van draaien en die door de gaten steken, naast de grendels en op die wijze trachten, de knoppen daarvan terug te trekken!

De detective slaakte een opgewonden kreet, waaruit al haar herleeftde hoop sprak.

— Wat een geluk, dat de haren lang zijn en dat de pruik van echt vrouwenhaar is gemaakt! riep ze. Hoeveel zijn er nodig?

— Tien is voldoende!

Raffles kon volstrekt niet zien wat zij deed, en ook zij moest op de tast alles verrichten en ondertussen steeg het water voortdurend en stond reeds over hun knieën.

Toen voelde hij weer naar zijn hand zoeken en het volgende ogenblik hield hij een bundeltje sterke, veerkrachtige en buigzame haren vast, waarvan hij haastig een soort van snoer draaide.

Hij knoopte er vervolgens een lus van, zocht weer op de tast het gat bij de grendel en bemerkte, dat het nog slechts weinig centimeters boven de oppervlakte van het water uitkwam.

Hij stak er de lus van haar door en juist toen het water door het gat zou gaan stromen en het haar vochtig en onbruikbaar zou maken, greep de lus de ijzeren knop aan de buitenkant en Raffles bemerkte met innige vreugde, dat hij, door met kracht aan de lus te trekken, de grendel kon terug schuiven.

Juist toen hij dit gedaan had, bereikte het water het gat en begon ook hierdoor naar buiten te stromen.

— Lukt het? vroeg Mabel ademloos.

— De onderste grendel is uit de sponning! Nu de middelste!

— Ging het niet met het mes?

— Ik heb u niet verdrietig willen maken — maar ik vrees, dat het te lang zou hebben geduurd — te lang tenminste in vergelijking met de snelheid, waarmede het water stijgt, want het stijgt, ondanks de kogelgaten! Maar 't is duidelijk merkbaar, dat 't langzamer gaat, veel langzamer dan zoëven en dat is 'n voordeel!

— Zou er iemand achter gebleven zijn, die het schieten gehoord heeft?

— In dat geval zouden zij al lang zijn komen kijken, meende Raffles. Het is jammer, dat wij geen licht hebben. Mijn sigarenaansteker is bij mijn zogenaamde dodelijke val, helaas, gebroken. Ik ben onhandig geweest!

— En ik ben een verwenste domkop, die nooit dit vak had moeten kiezen! riep Mabel plotseling opgewonden.

— U hebt dus zo'n nuttig ding?

— Welzeker! En ik had er dadelijk aan moeten denken! Het moet de doodsangst geweest zijn, die mij dit belette!

Er knetterde iets in de duisternis en het volgende ogenblik keken beiden elkander met knipperende ogen, zwak glimlachend aan bij het zwakke licht van dat blauwige vlammetje, dat in het dagelijks leven van zo weinig belang

scheen en dat hier tot een vreugdevuur werd, tot een hemels schijnsel!

Bij het flakkerende vlammetje kon Raffles vrij spoedig het tweede kogelgat vinden en hij begon weer met de lus van haar te zoeken en te tasten, maar ditmaal was het geluk hem niet gunstig, want het kogelgat zat waarschijnlijk te laag of te ver van de grendelknop af.

Hij vroeg om langere haren, maar zij had hem reeds de langste gegeven, die er indepruik waren.

Hij probeerde het nogmaals, met het geduld van een kat en zijn vingers werden vermoeid.

Hij nam het mes uit zijn zak, gaf het haar en zei:

— U ziet dat de punt reeds is afgebroken. Maar het is nu een soort van schroevendraaier geworden. Tracht de schroeven uit de slotplaat los te maken en haast u, want het water zal aanstonds de plaat bedekken en dan moet u op de tast werken.

Inderdaad steeg het water nog altijd met een tergende, afschuwelijke langzaamheid.

Het stond Raffles zo wat halverwege de dijen en het meisje, dat een hoofd kleiner was, reeds bijna tot aan het middel.

Zij was zeer bleek, maar standvastig en de hand, waarmede zij de sigarenaansteker vasthield, beefde nu niet meer.

Het water viel nu in het hok van steen met de regelmaat van een lopende kraan.

Dicht achter hun rug bereikte de straal het water, en de spatten maakten hen nat.

Mabel moest het vlammetje van de aansteker zelfs met haar hand beschutten tegen de opspattende druppels.

Zij dacht er met een huivering aan, dat alles thans reeds zou zijn afgelopen, als die wonderlijke man, daar naast haar, niet de inval had gehad, gaten te schieten in het hout van de deur.

Eén grendel was er nu terug geschoven — zou het werkelijk niet willen gelukken met de tweede?

Zij had intussen het mes in de rechterhand genomen en lichtte zich zelve bij, terwijl zij zich inspande om de roestige schroeven uit de gaten te draaien.

Het was zeer moeilijk, want de mespunt brokkelde telkens verder af, maar zij gaf het niet op. Zij wilde het niet opgeven, niet de mindere zijn van die man met zijn ijzereh zenuwen, die niet scheen te begrijpen, of het tenminste niet wilde tonen, dat de dood hier op hen beiden loerde.

Zoëven had zij nog een flauwe hoop gekoesterd, toen het zwakke vlammetje de duisternis verdroef, maar nu maakte zich plotseling weer een afschuwelijke neerslachtigheid van haar meester. Het baatte immers niets! Het water kroop, als een levend schepsel, als een ijskoude

slang, langzaam maar zeker, langs hun lichamen op en zou hen verstikken.

Nog tien minuten en dan zou zij door het water worden opgelicht, dat haar borst al bereikte.

Nog een ogenblik en de slotplaat zou door het water bedekt zijn.

En plotseling gaf zij een schreeuw, aangegrepen door een woeste radeloosheid en liet het mes los, dat dadelijk naar de bodem zakte.

Met een krankzinnige lach riep zij:

— Laat dat haar met rust, Raffles! Zie je niet, dat we gekkenwerk doen? Merk je niet, dat er hier iets is, iets dat ik geloof te kunnen grijpen en dat ons hoonlachend bespot?

— Gij moogt niet toegeven aan dergelijke gedachten, Miss Mabel, zei Raffles streng. Toon u tot het laatste uw beroep waardig! Wilt u dat ik mijn bewondering voor u verlies? Ik zeg u, dat er nog niets verloren is! Hou de aansteker steviger vast en ga aan uw werk!

— Ik kan niet — ik liet het mes los! zei zij met een trillende, vreemde stem.

Zonder iets te zeggen, dook Raffles onder en had al heel spoedig het mes weer gevonden. Terwijl hij het natte haar uit zijn ogen streek, gaf hij het haar terug en zei rustig, haar strak aanziende:

— Draai de schroeven van die slotplaat los! Onmiddellijk.

En zij bukte voor zijn gezag, voor zijn ogen, voor zijn bevelende stem! Met nieuwe moed ging zij weer aan het werk, ofschoon het haar moeilijk, zeer moeilijk viel, want telkens voelde zij zich even oplichten door het water. Gelukkig was het slot zeer hoog aangebracht, tussen de tweede en derde grendel.

En haar ijver werd beloond, haar onderwerping aan die wonderlijke man, want de eerste schroef raakte los en de andere bleken vrij gemakkelijk toe te geven.

— Ik heb de schoot bijna los! riep zij opgewonden.

En ik heb juist de knop van de tweede grendel beet! zei Raffles rustig. U ziet wel, dat men nooit mag wanhopen.

— Maar ik kan niet meer staan — ik zal aanstonds drijven! En dan zal de aansteker uitgaan!

— Geef hem mij dan! beval Raffles. Ook het mes.

Onderworpen gaf zij het hem zwijgend, terwijl het water haar onder de oksels kwam. Raffles onderzocht het derde gat naast de laatste grendel.

Een ogenblik stond hij met gebogen hoofd.

— Wat is er? vroeg zij, dadelijk weer ongerust.

— De laatste kogel heeft het hout niet doorboord! Ik kan hem duidelijk in de opening zien

zitten. Ik kan het haar niet gebruiken. Maar om hemelswil, blij kalm! Houdt u drijvende — er is misschien nog een ander middel! Staat deze waterpijp met de buitenlucht in verbinding?

— Ja, het is een open wel.

— Dat is een groot geluk, want anders...

Raffles voltooide de zin niet. Hij hield het vlammetje van de aansteker vlak bij het hout van de deur, daar, waar hij er zoëven met het mes in gekerfd had.

Het paneel was daar een weinig gedund en er staken overal splinters en vezels uit.

De vezels vatten vrij gauw vlam, maar waren spoedig opgebrand. Met de splinters duurde het iets langer, maar Raffles hield taai vol — en eindelijk begonnen zij te branden!

Achter zijn rug hoorde hij de zachte bewegingen van Mabel, wier voeten de grond hadden moeten verlaten en die zich met regelmatige zwembewegingen drijvende hield. Raffles hakte uit alle macht met het mes in het hout en maakte meer spaanders los, die traag vlam begonnen te vatten.

Er ontwikkelde zich rook, die echter gelukkig wegtrok door het grote gat, dat als een ventilator werkte.

Achter zijn rug lachte het meisje zacht en met een wonderlijke klank.

— Niemand zal het willen geloven, niemand — als ik aan dit gevaar ontsnap, zei zij. Men zal niet willen geloven, dat een man, een sterfelijk mens, zolang durft strijden tegen de dood en zoveel middelen heeft om te overwinnen!

Raffles antwoordde niet. Hij werkte altijd hoger, want binnen tien minuten zou het water de schroeide, brandende plek bereiken en de onderkant doven. Maar reeds verkooldde het hout, steeds vlugger en altijd maar opnieuw hakte Raffles spaanders los. Het vuur hielp hem en brandde langzaam maar zeker een zwart rokend gat in het dikke hout van de deur.

Bij een flinke houw ging het mes door de verkooldde plek heen en nu lachte ook Raffles zachtjes!

Het moest gelukken! Het water bereikte de onderzijde van de verkooldde plek en sissend stroomde het door de opening.

Maar de rest bleef smeulen en Raffles ging steeds door met zijn tijdrovend werk, nu en dan het meisje achter zich moed insprekend.

— Bekommer u verder maar niet om mij! zei zij dan luchtig, reeds volkomen hersteld van haar doodsangsten, reeds weder de detective, naar het scheen, nu het voor haar vast stond, dat de redding nabij was en zij in ieder geval niet zouden verdrinken, want het water stroomde nu even snel door het gat in de deur naar buiten, als het door de pijp naar binnen viel.

Het stond Raffles tot bijna aan de oksels, maar

hij bleef rustig voortgaan, hakte spaanders met het mes uit het hout en liet die vlam vatten, zodat het vuur, zonder tot een vlam uit te slaan, steeds verder het hout aantastte en tenslotte 'n gat gemaakt had, waardoor Raffles gemakkelijk zijn arm kon steken.

Zonder enige moeite kon hij nu de knop vatten van de bovenste grendel en trok hem terug.

Nu hield alleen het slot de deur nog maar gesloten!

Maar de plaat was los en Raffles wist, met zijn armen onder water, met het mes het slot open te doen springen.

Hij moest al zijn krachten inspannen, om de deur te openen, want de krachtige druk van het water poogde haar gesloten te houden.

Maar heel langzaam week de deur en toen er eenmaal een kleine kier gevormd was, vloeide het water met geweld en zeer snel weg en het zakte zo vlug, dat Mabel Armstrong binnen weinige seconden weer op haar voeten kon staan.

Tenslotte kon Raffles de deur geheel open trekken, hij stapte naar buiten en juist op datzelfde oogenblik klonken er weer snelle voetstappen op de stenen trap en toen riep een heldere stem:

— Miss Armstrong! Zijt gij hier. Miss Armstrong? Geef dan antwoord!

— Onze jongens! zei Mabel verheugd, maar lakoniek.

Raffles liet een kort lachje horen.

— Nu, dan kan ik in mijn geval met recht zeggen, van de stortvloed in de overstroming te zijn gevallen! zei hij sarcastisch.

Reeds hadden de agenten hen gezien en de voorste, een krachtig gebouwd brigadier, met een heldere zaklamp bij zich, riep verheugd:

— De hemel zij gedankt Miss, dat we u eindelijk gevonden hebben! We waren dodelijk ongerust, toen wij, ongeduldig geworden, het huis binnendrongen en hier niemand konden vinden, want we dachten dat ze u vermoord hadden!

— Dat heeft inderdaad niet veel geschied, Mike, zei het meisje rustig, het drijfmatte haar uitwringend.

— Het is een groot geluk dat u ons gezegd had, hoe het huis er uitzag en hoe je er hier uit moest komen, hernam Mike en toen vervolgde hij, met plotseling wantrouwen in zijn stem:

— Hallo, wie is die man en hoe is het mogelijk dat u drijfmat bent?

— Wel, dat was hun manier van iemand het zwijgen op te leggen! antwoordde Mabel Armstrong, met een lachje. Laten wij zo spoedig mogelijk weg gaan, want ik heb droge kleren nodig.

Toen hield zij op, wierp Raffles een blik toe, die hij niet spoedig zou vergeten, met een men-

geling van spot, spijt, innige dankbaarheid en ook een beetje wrok er in en vervolgde toen, op de gewoonste toon van de wereld:

— Deze heer is een vriend van mij, die — bijna in dezelfde omstandigheden verkeerde als ik. Zonder hem zou ik zeker verdrongen zijn.

Hij zal wel evenzeer behoefte hebben aan droge kleren en een glas hete wijn als ik — maar ik hoop en ik verwacht ook, dat wij elkander spoedig terug zullen zien — onder betere omstandigheden! Ik dank u recht hartelijk, mijnheer — Brown — en tot ziens.

HOOFDSTUK VII

DE MOORD

Toen de butler van Mushgrave in de ochtend, die op deze nacht volgde, omstreeks half negen op de slaapkamerdeur van zijn meester klopte, kreeg hij geen antwoord. Hij klopte harder en toen ook dit geen uitwerking had, wilde hij hoofdschuddend met zijn zilveren blad brieven en zijn kop koffie weer heengaan, toen hij zich bedacht, het blad op een gangtafeltje zette, nog eens klopte, zeer luid en daarop zijn hand op de kruk van de deur legde.

Hij aarzelde nog even, omdat hij wel wist, dat zijn meester toornig werd, als hij na een nacht „van vermaak” te vroeg werd gewekt en toen draaide hij de kruk om en tuimelde schreeuwend en doodsbleeke terug bij het schouwspel, dat zijn oog trof.

Het licht brandde volop en het schijnsel viel op het ziellose lichaam van Lewis Mushgrave, die op zijn rug lag, geheel gekleed, op zijn smoking na en met starende, wijd open ogen naar de zoldering keek.

Van het overhemd zag men bijna niets meer, want het wit verdween schier geheel onder het donkere rood van gestold bloed.

De ongelukkige was zeker in de volle borst getroffen en bijna onmiddellijk dood geweest, zonder zelfs een kreet te kunnen slaken.

Het bed was onberoerd, de gordijnen waren gesloten en er was geen spoor van wanorde in de kamer.

Maar dit alles drong toen nog niet tot de dodelijk ontstelde butler door, die alleen maar dat marmewitte gelaat, die glasachtige ogen en die vreselijke, afschuwelijke rode plek zag.

In een oogwenk had hij het gehele huis in rep en roer gebracht door zijn gillend, jammerend geschreeuw en het duurde geen minuut of er was politie in huis en een kwartier daarna reeds verscheen de gerechtelijke lijkschouwer om zijn taak te verrichten, bijna tegelijk met de huisdokter van de dode, die door de butler was gehaald, alsof dit nog iets kon baten.

De gordijnen werden wijd geopend en de inspecteur, die met de agenten was meegekomen, begon onmiddellijk een grondig onderzoek.

Het volgende kwam al zeer spoedig vast te staan:

Er was een stoot toegebracht met een vlijmscherp mes en hoewel de wond niet diep was, was toch het hart geraakt en had een zeer sterke bloeding veroorzaakt, want verscheidene voorname slagaderen waren doorgesneden.

Het mes vond men ook in de kamer, op een meter afstand van de dode ongeveer. Het lag op de vloer en blijkbaar had de moordenaar het weggeworpen.

De tussendeur naar een ander vertrek stond open en in dat vertrek was een raam, dat eveneens open was. Een onderzoek van dat raam bewees, dat de spanjoet van buiten af met behulp van een dun ijzerdraad was terug getrokken.

Beide vertrekken waren op de eerste verdieping gelegen en het was zeer wel mogelijk, dat de moordenaar dat raam had bereikt door middel van een ladder, of misschien wel door gebruik te maken van een regenpijp, die langs het raam liep, maar dan moest hij bijzonder vlug en lenig zijn geweest.

Het huis had geen nachtportier en de dagportier begaf zich om twaalf uur steeds ter ruste. Hij had volstrekt niets bijzonders waargenomen. De weinige bewoners van het fraaie huis hadden allen een sleutel van de huisdeur en natuurlijk een sleutel van hun woning.

Maar men vond nog heel wat meer belangwekkende zaken!

Bij een onderzoek van de smoking van de vermoorde man vond men in een der binnenzakken een verfrommeld, oud briefje, met de aanhef: „Mijn waarde Braine!” en ondertekend met het enkele woord: „Lew”.

Men opende het bureau, in de verwachting, misschien nog andere brieven van belang te

zullen vinden, maar daarin kwam men bedrogen uit. Er lagen slechts zakenbrieven en heel wat briefjes van tedere aard in, die een duidelijk licht wierpen op het karakter van de dode man. Men ontdekte ook nog andere zaken.

Zo werd er in de zijkamer, niet ver van het raam, een buskaartje gevonden, dat diezelfde nacht, om één uur ongeveer, was afgegeven. Het droeg de datumstempel van de ochtend, waarin het lijk werd gevonden en het kon onmogelijk door Mushgrave zelf zijn gebruikt, want die maakte nimmer gebruik van een bus en hij had trouwens volstrekt niets te maken in de zijkamer waar hij bijna nooit kwam.

Men ging eens na aan welke passagier van de bewuste lijn dat biljet kon zijn uitgereikt en dat was zelfs in Londen veel minder moeilijk dan men zou denken, want het nachtelijk verkeer is daar betrekkelijk gering en de bussen dienen voornamelijk, na half een, tot het vervoer van personen, die ergens een laat bezoek hebben gebracht, of die een nachttrein moeten halen, of die met zulk een trein zijn aangekomen.

Het komt vaak voor, dat er maar twee of drie mensen in die grote gevaarten zitten, die er tachtig kunnen bevatten.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Mabel Armstrong aanstonds het grootste belang stelde in deze zaak en van groot nut was bij het onderzoek, zodra zij vernam van de vondst van de brief.

De zaak Braine van achttien jaren geleden werd opgerakeld, men haalde portretten van toen te voorschijn, men liet zich uit Albany radiografisch het portret sturen van Braine, toen deze de gevangenis verliet, men toonde dit aan verschillende conducteurs en nog diezelfde middag was de man van het kaartje geïdentificeerd en een der busconducteurs verzekerde met de grootste stelligheid, dat hij een kaartje had verkocht aan een heer, die sprekend geleek op het portret, dat men hem had getoond.

Het is eveneens duidelijk, dat men niet op het resultaat van dit onderzoek had gewacht, alvorens de woning van Braine grondig te doorzoeken. Hij had in een paar hotels onder zijn eigen naam gewoond, in de tijd toen hij naar de verblijfplaats van zijn verraderlijke vriend speurde en zo duurde het dan ook slechts weinige uren, voor men de fraaie flatwoning had gevonden, waar hij kamers had gehuurd, nadat eindelijk het wild was gevonden.

Maar Braine was er niet meer. De portier had hem het laatst omstreeks half een die nacht gezien, toen hij het huis verliet, nadat een heer, die hem een bezoek had gebracht, even tevoren was weggegaan. Hij had volstrekt geen bagage bij zich met uitzondering van een kleine handtas.

Hij was niet teruggekeerd en sedert dat ogenblik had niemand hem terug gezien.

Men doorzocht de woning en men trof er de fraaie, nieuwe meubelen aan, de kostbare kleren, flessen wijn, kistjes dure sigaren — alles wat een eensklaps rijk geworden, arme drommel kan aanlokken, maar men vond er geen penny meer in huis en ook geen enkel sieraad.

De waarheid begon zich reeds diezelfde dag duidelijk af te tekenen. Braine was de brief op de een of andere wijze kwijt geraakt, die was weer in het bezit van zijn medeplichtige gekomen en hij had die brief tot iedere prijs willen terug halen! Mushgrave had zich verzet, Braine had hem neergestoken, maar niet de moed gehad het vertrek verder te onderzoeken, of dit niet eens nodig geacht, nu zijn vijand toch dood was en hem geen geld meer kon verschaffen!

Meer dan iemand anders, was, zoals men wel begrijpen zal, Mabel Armstrong deze opvatting toegedaan. Zij immers wist op een prik wat er was voorgevallen in het dievenhol en wat Raffles gezegd had aangaande de brief. Zij wist hoe hem die brief weer was ontnomen, maar zij hield al deze wijsheid vóór zich, om een zeer begrijpelijke reden. Zij had Raffles kunnen laten arresteren, zij had dit uit dankbaarheid nagelaten, maar zij had zich aldus aan een groot plichtsverzuim schuldig gemaakt, — althans in de ogen van haar meerderen, die wel geen rekening zouden houden met sentimentele overwegingen en dankbare gevoeligheden! En het was ook niet nodig, vond zij, omdat de brief nu toch was teruggevonden en de samenhang zo klaar als glas was.

Natuurlijk nam zij zich voor, alles te bekenen, indien dit nodig mocht blijken in het verder verloop van het onderzoek, of om de schuld van de moordenaar onomstotelijk vast te stellen — maar voorlopig zweeg zij, wel wetende, dat Raffles er niet aan zou denken, zichzelf bloot te geven, of de justitie te helpen bij een zaak, die zij ditmaal heel gemakkelijk alleen af zou kunnen.

Niet zodra volgde men een vast spoor en dat was reeds om elf uur in de ochtend, of naar alle denkbare havenplaatsen in Engeland en op het vaste land vlogen de telegrammen en van alle radiomasten golfde het bericht weg:

Een man wordt gezocht. Hij heet Bernard Braine. Zijn uiterlijk is zo en zo. Hij wordt van moord verdacht. Zijn kleren zien er zo en zo uit.

En reeds om vier uur in diezelfde middag klonk dit in alle huiskamers, waar maar een ontvangoestel stond. De jacht was begonnen! Het net werd hoe langer hoe dichter toegehaald. Om vijf uur wist men dat Braine niet meer in Engeland was en om zes uur kwam uit Rotterdam het

bericht, dat hij daar gesignaleerd was. Hij was blijkbaar met een van de boten van de Batavieren overgestoken. Een ogenblik raakte men zijn spoor bijster, maar al heel spoedig vond men het terug; hij was in de avondtrein naar Parijs gestapt, maar zover bracht hij het niet eens. Keurig geklede en gekapte, dandyachtige gendarmes arresteerden hem, toen hij te Antwerpen even was uitgestapt, om op het perron een kop koffie te drinken.

Dat was om half een in de nacht, precies een etmaal, nadat hij zijn woning verlaten had. Hij scheen zeer goed te begrijpen waarom het ging, bood volstrekt geen tegenstand, haalde slechts de schouders op en liet zich gewillig wegvoeren naar het huis van bewaring. De uitleveringsformaliteiten duurden nog geen zes uren, alles ging telegrafisch en om zeven uur werd de moordeenaar overgenomen door twee detectives van Scotland Yard, die hem naar Londen terug brachten, ditmaal over Vlissingen. En om vier uur in de middag betrad Braine weer het grondgebied van de reusachtige wereldstad.

Hij werd voor de commissaris van politie geleid, de gebruikelijke vragen werden hem gesteld en van dat ogenblik af verkreeg de zaak een wending, die zeker wel niemand vermoed had — misschien op één enkele persoon na, die met zijn arendsblak verder zag dan gewone stervelingen!

De commissaris, een kort, gezet en nog al driftig man, leunde achterover in zijn stoel en keek de arrestant strak aan. In het vertrek waren aanwezig, behalve hij zelf, zijn schrijver, de twee detectives, die Braine gearresteerd hadden en Mabel Armstrong, die met de grootste belangstelling het korte verhoor volgde, dat zulk een onverwachte afloop zou hebben.

— Ik heb hier een brief, Braine, die achttien jaren geleden aan jou geschreven werd door het slachtoffer. Zijn medeplichtigheid aan de moord bij het Macdonald-Meer is nu wel ontwijfelbaar. Je hebt hem met deze brief geld willen afzetten?

— Ik heb het niet alleen gewild, maar ik heb 't gedaan ook! antwoordde Braine onbeschaamd. En ik had er het volste recht toe, want ik moest achttien jaren brommen en hij leidde een herenleventje en bleef op vrije voeten, de schurk!

— Hoe komt het dat de politie dan dit sterke wapen in jouw hand weer in het bezit van de schrijver heeft gevonden?

— Iemand is bij mij gekomen, eergisteravond en heeft het mij afgenomen!

— Iemand? Mushgrave zelf? vroeg de commissaris verbaasd en wantrouwend.

— Niet hij zelf! Hij zou het nooit van mij hebben losgekregen! Het was John Raffles, die het wilde hebben!

Verstomd keek de commissaris Braine een

ogenblik aan. Toen liet hij een kort lachje horen en zei, met de brief spelend:

— Dat is al heel vreemd! Wat moest Raffles met die brief doen?

— Hij zei, dat hij er Mushgrave mee in bedwang wilde houden. En ik moest uit Engeland vertrekken, maar hij stond mij toe, die vervloekte bemoeial, om alles mee te nemen, wat ik Mushgrave had weten af te zetten!

— Dat alles is heel moeilijk te geloven, Braine! Want als dat werkelijk zo is — als Raffles de brief had, hoe kwam die dan weer in de binnenzak van de smoking van Mushgrave, eergister nacht?

— Daar heb ik geen flauw idee van! bromde Braine. Ik ben geen helderziende!

Het hart van Mabel bonsde luid en zij voelde zich ijskoud worden. Nog een enkel ogenblik en zij zou moeten bekennen, dat zij wist hoe het met die brief zat.

Maar reeds zei de commissaris streng.

— Komaan, Braine, draai er niet omheen en beken de moord! Loochenen zou je toch niet baten. Je bent omstreeks één uur met een bus naar zijn huis gegaan, je bent door een raam naar binnen geklommen, men heeft je buskaartje op de grond gevonden. Jij alleen ook had belang de brief weer in handen te krijgen, onverschillig op welke wijze hij die weer op Raffles veroverd heeft — als wij tenminste je praatjes mogen geloven. Ontken je, dat je bent binnen gedrongen.

Even aarzelde Braine en toen zei hij dof:

— Het is zo. Ik heb de waarschuwing van Raffles in de wind geslagen. Ik vond het zonde, met dat beetje geld naar Amerika te verhuizen, — ik wilde de brief terug hebben. Ik ben met een ladder uit de tuin binnen geklommen, ik heb de spanjolet met een ijzerdraad teruggetrokken, ik heb zachtjes de tussendeur geopend, met mijn browning klaar om te schieten — en het hoefde niet meer, want daar lag hij al, dood als een pier, de ellendeling! Ik ben geschrokken en weer terug gegaan. Om op mijn verhaal te komen, stak ik een sigaret aan en bij het uithalen van mijn koker moet dat kaartje op de grond zijn gefladderd. Maar ik deed het niet, dat zweer ik, al had hij het dubbel en dwars aan mij verdiend.

De commissaris keek hem hoofdschuddend aan en zei nors:

— Je zult dat aan geen enkele jury kunnen wijsmaken, Braine. Het is tastbaar gelogen. En dezer dagen zul je wel tot andere gedachten komen. Breng hem maar weg, brigadier!

De politiemann wilde al op Braine toetreden, toen de deur geopend werd en een agent binnentrad met een vrij grote brief, waarop te lezen stond:

„In zake de dood van Lewis Mushgrave.“

— Eén ogenblikje, beval de commissaris; hij opende haastig de brief en doorlas hem. Toen liet hij hem langzaam zakken, bleef wel een minuut lang strak voor zich uitstaren en zei toen kortaf:

— Je moet je ter beschikking van de justitie houden, Braine, maar voorlopig stel ik je op vrije voeten. Je kunt gaan. . . .

Dit stond er in de brief, die de volgende dag reeds in alle bladen van Engeland verscheen:

„Mijnheer de commissaris,“

Ik verzoek U, Bernard Braine in vrijheid te stellen. Hij heeft Mushgrave niet gedood. Ik deed het. En als ik het nog eens moest doen — zo waar ik hoop vergeven te worden hierboven, ik geloof dat ik niet zou aarzelen.

Ik heb een dochter, mijnheer — of moet ik zeggen, dat ik haar had? Zij is versuft, half waanzinnig nu en nooit zal ze mij weer toelachen, mijn oogappel, mijn alles in de wereld, mijn kleine zoon! Hij wist haar in zijn netten te lokken, hij stortte haar in de afgrond van ellende, schande en waanzin! De volle waarheid vernam ik pas eergisteren. Ik kan U niet beschrijven, wat er tussen mijn arm kind en mijn Madeleine en mij voorviel. Als gij weduwnaar zijt en slechts een dochter hebt, die U liever is dan het leven, voor wie gij gewerkt en gezwoegd

hebt, dan zult gij dit misschien beter kunnen begrijpen. Ik moest het ondier doden — en ik heb het gedaan. Reeds in de loop van de middag liet ik mij insluiten en acht lange uren, zonder de minste aarzeling te gevoelen, heb ik op hem gewacht. Toen hij terugkeerde, draaide ik achter zijn rug het licht op, hij zag mij, hij deed nog rustig zijn smoking uit, maar hij las onmiddellijk zijn dood in mijn ogen als in een boek. Ik ben oud, mijnheer, maar ik sprong als een tijger, waarachtig, zo sprong ik en hij viel onder de schok, met mijn mes in de borst.

Als gij deze brief krijgt, ben ik reeds ver, met mijn rampzalig kind, aan boord van de vlieg-machine van een man, die onmiddellijk alles heeft doorzien, die wist, dat Braine de dader niet kon zijn en die zelfs de dode gewaarschuld heeft, mijn arm kind met rust te laten — toen het, helaas, te laat was. Tranen schroeven mijn ogen dicht en ik kan niet verder schrijven. Het leven is voor mij gedaan — al zegt de man, die mij redde van het lot dat mij wachtte, dat er voor alle smart en pijn heling en genezing is. Hij wil niet, dat ik in Uw handen zal vallen, oud en kreunend van pijn als ik ben en ik vroeg mij naar zijn wil. Ik doe het terwille van mijn kind. Gij zult mij nooit kunnen vinden. John Raffles was de man die zich over mij ontfermde.

PRENTICE MADISON.“

